

Старт

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

Брой 23 ● 9 ноември 1971 ● 25 ст.

ЛУБЕ И БЛАНШЕ — ДВЕ ОСТРИЕТА НА ФРЕНСКИЯ ОТБОР

Издание на ЦС на БСФС

ОСТАВАТ БРОЕНИ ЧАСОВЕ ДО РЕШИТЕЛНАТА БИТКА НА СТАДИОНА В НАНТ, ПРЕД КОЯТО СА ИЗПРАВЕНИ НАШИТЕ НАЙ-СИЛИНИ ФУТБОЛИСТИ. ТРЯБВА НА ВСЯКА ЦЕНА ДА СПЕЧЕЛИМ СРЕЩУ ФРАНЦУЗИТЕ, ЗА ДА ЗАПАЗИМ ВЪЗМОЖНОСТТА ЗА КРАЙНА ПОБЕДА И УЧАСТИЕ В ЧЕТВЪРТФИНАЛИТЕ НА ЕВРОПЕЙСКОТО ПЪРВЕНСТВО. ИЗПРАТИХМЕ НАШИТЕ МОМЧЕТА УВЕРЕНИ В ТЯХНАТА ГОТОВНОСТ ДА СЕ БОРЯТ ВСЕОТДАЙНО И МЪЖКИ. ЩЕ ЧАКАМЕ РАДОСТНА ВЕСТ ОТ ДАЛЕЧНА ФРАНЦИЯ: „ПОБЕДА!“

ПРЕЩУ ПЕТИТЕ ПОБЕДА И... ГОЛОВЕ!

ОБНАТА ШАМПИОНКА ПО ХУДОЖЕСТВЕНА ГИМНАСТИКА МАРИЯ ГИГОВА

СТР. 6-7

СТР. 8-9

ГОВОРИ ИЛОНА ГУЗЕНБАУЕР

СТР. 11

СПОРТНИЯТ РЕЖИМ —
ПРЕНЕБРЕГНАТО
ИЗИСКВАНЕ

СТР. 10

ШАМПИОНЪТ СРЕЩУ НОСИТЕЛЯ НА КУПАТА

СТР. 5

И ЩЕ СТАВАТ ВСЕ ПО-СИЛНИ...

Отмина напрежението от голямата борба. Отмина удовлетворението от големия успех. Отмина радостта от топлото посрещане в родината... И отново дойде ред на познатото лаконично и категорично: „две петици и една десетка“... „две десетки и една петица“... Звучи като отсечена команда пред атака. Преведено на „обикновен“ език, това означава 20-40-60 тона желязо, което трябва да премине през ръцете, през тялото на шангиста.

— Ще бъде много смешно, ако след като станаме трети в света, станем и трети на балканиадата — казва Иван Абаджиев.

„Тежкотоначниците“ знаят точно колко смешно ще бъде и затова изпълняват стриктно десетките и петиците.

Някои смятат, че за спортистите от

ка и сам внимателно я подлага на преценка. Някога му казваха: „Мустафа, ти ще станеш републикански шампион“. „Ако не се шегуваш, мога“ — казваше Мустафа и не можеше да се разбере дали сам не се шегува или наистина вярва, че ще стане. По-рано Мустафа получаваше задачи и това му тежеше. Сега сам си ги поставя. Казва, че на олимпиадата в Мюнхен ще се класира в шестницата, и не че шангата става полека, но Мустафа се чувствава някак по-тежко. Вече наистина състезател. Треньорът казва: „Израсна Мустафа“. И Мустафа се прави, че не чува, а му е драго...

А Атанас Киров го гледа, както човек може да гледа по-малкия си брат, който едва сега е започнал да се бръсне. „Лесно му е на Мустафа-

Чуден човек е Нурай Нурикия. На другите ту им увисва ност от някоя несполука, ту се понаперят след някой успех, а Нурай си е все същи ят. И когато води колоната, и когато му се случи да е на края. Няма нито „ах, вижте ме“, нито „ох, какво стана с мене“. Нурай тренира упорито, търпеливо, всеотдайно. Ако човек го наблюдава в тренировките, ще каже: „Много амбициозно е това момче!“ А всъщност не е. Треньорът се чуди как да събуди тази прословута амбиция. Ако можеше да вземе малко от Киров и да даде на Нурикия! Цена нямаше да имат и двамата! Но нали всеки носи амбицията в себе си? И когато му пречи, защото е много, и когато не му достига — нищо не можеш да направиш, за да му помогнеш. Или по-точно, пра

Петър Киров трябва да види точно положението на ръцете при това движение.

Дните започват и завършват с масаж.

Снимки: Йордан СКРИН

Тренировката е завършила. Иван Абаджиев е доволен и... недоволен. Както всеки ден.

индивидуалните спортове понятието „отбор“ няма особена стойност. Всеки за себе си. Кой колкото може да вдигне. Но шангистите най-добре знаят колко много на това световно първенство им помогна здравият дружен колектив. Знаят и колко много промени настъпиха в самите тях през тези години в голямото им семейство.

Някога Мустафа си беше безгрижен като врабче. Живееше си така сладко! Ден за ден. Не му е и минавало през ум, че някой може да го занимава с такива сложни думи като отговорност. Мустафа обичаше да пее, да танцува, да пийне с приятел на воля, колкото може, докато си иска. Сега пак обича да пее и танцува и другарите му се радват на тази неизтощима веселост, но за пийване не може и дума да става. Не че не му се пие. Но сега Мустафа Мустафов е друг човек. По-рано му казваха: „Мустафа, ти имаш голям талант за шангист“. И Мустафа казваше: „Хубаво де“. А сега това го интересува. Не че показва някакъв особен интерес. Не е удобно. Но момчето вече дава ухо на всяка оцен-

та — мисли си Киров. — Някога и аз бях като него. Няма по-хубаво нещо от това — всичко да е напредет. А я да е на моето място... Пък другите момчета си викат: „Блазе му на Киров! Европейски шампион! Аз да съм на неговото място...“ Е, хубаво, но всеки си знае най-добре дали му е лесно или не. Та тоя европейски шампион вече три години пред големи състезания така се изтощава от предстартова треска, че на самото състезание направо се сковава. И чак сега идва времето на успокоението, на зрялата мисъл, че един спортист не може винаги да бъде пръв, не може винаги да побеждава. Чак сега идва и това разтоварване от свръхнапрежението, което му донесе титлата. Онези, които са го виждали в дните на предстартовата треска, сигурно мислят, че Киров е мрачен, прекалено сериозен човек. Трябва да го видят, когато се занимава с двете си малки дъщери. Е, разбира се, всеки обича децата си, но той е толкова нежен, толкова галювен, че дори другарите му, които го познават от години, се стъписват пред този съвсем нов Атанас...

виш, но то не става така бързо, както ти се иска, и затова понякога ти се струва, че е загубена кауза, невъзможна работа. Не е. Помага ти времето. За какво да му обясняваш на Нурикия, че има възможности на генерал, а носи душа на редник? Та нали сам видя, че японецът Мияке стана пръв в света с 387,5 килограма? Тук, у нас, Нурай сам е стигнал до 395, а в Лима на световното първенство вдигна само 377. Ако беше повторил върхния си успех, не на Мияке, а на него щяха да викат световен шампион! И колкото и спокоен и непокланен да изглежда Нурай, веднъж, два пъти като си направи такава сметка с подобни цифри, няма да видиш как е станал амбициозен. Тогава ще дойде и това, което се нарича тактическа зрелост.

Само до преди година Стефан Цончев беше последният човек, на когото един треньор може да разчита. Запалва се за месец, два, след това пламъкът угасва и не можеш да разбереш какво ти е харесало по-рано у този състезател. След това отново го видиш в перно, на подем и отново си казваш: „Талант е,

не бива да се изпуска!“ Но дочато се обърнеш — и талантът изчезнал... Речеш ли да му обясниш, че се пилее, гледа някъде настрана и чака да свърши отегчителната лекция. И тъкмо когато треньорите не знаеха дали да спасяват таланта или да го оставят на мира, Стефан Цончев стана неузнаваем. Вече една година е от най-дисциплинираните, най-упоритите. Готов да поеме най-тежките натоварвания. Готов да рискува. Готов да осъдне в залата, ако се наложи. Какво го е променило? Никаква външна причина. Момчето дойде в залата, както в дните, в които се палеше, и остана все така за пален от една цел — да влезе в шестницата на олимпиадата.

Сигурно Йордан Биков и сам не подозира колко много му помага Стефан Цончев. Ще разбере може би след години. Защото откъде биха намерили сили треньорите да се занимават с неогладени камъни, ако от време на време някой Стефан не им даваше надежда, че такива „ежковци“, че такива герои на настроения ще станат сериозни мъже. А в Биков треньорът вижда и талант, и много упоритост. И това, че момчето е още момче, не е чак толкова голяма беда, защото зад детинщините вече се показва мъжът. Понякога дори треньорът се безпокои от това не внимание, което младежът проявява към контузиите. Безпокои се, че не „вижда“ болката дори когато е сигурен, че я има. А щом упоритостта се забелязва дори тук, където е общ, неотменен белег за всички, има на какво да се обърне и повече внимание...

Цвятко Петков е изряден в тренировките, отличен боец в състезанията. И все пак всички знаят, че това не е пълният капацитет на Цвятко. Външната изрядност не може да прикрие личните бури в един такъв малък и сплотен колектив, където са се научили да разчитат всичко и по най-малката промяна на лицето. И не само за да извият цялото си дарование на шангиста, а и за да получи този стабилитет, който се полага на глава на семейство, на баща на две деца (въпреки че е само на 23 години), се грижат другарите му.

Ако има някой, към когото природата е била особено щедра, това е Атанас Шолов. Роден шангист. Дале на му е сила и сила. С по-малко труд може да постигне много повече от другите. Понякога в тренировките проявява изключителна концентрация, понякога е боязлив като момченце. На състезанията се съсредоточава изключително. И все пак откъде идва тази необикновено широка амплитуда от готовността за под

виг до страха? Безпричинен, освен ням и за самия него страх. После вече, че не идва на състезанието, дето е по-естествено и по-лесно с него, а на най-обикновени, делни тренировки! Как да се преодолее това е проблем, който занимава Абаджиев, и Шолов. Проблем, който зависи разкриването на нови резерви.

Когато се решава въпросът за възможностите на отбора, когато треньорът „обяви“, че ако искат постигнат наистина някакъв успех трябва да увеличат натоварванията: пръв прекрачи старата граница Асандър Крайчев. Тогава това изглеждаше като риск за здравето, като риск да загуби и постигнатото до момента. Но Крайчев укрепи още вече здравето си, постигна успех. ден, любознателен, със стремежа да върви напред той улича и другите момчета. Но и Крайчев си е слабо място. Това е „колата“, как с любов казва той, или „трошката“ както с презрение се отзовава за своя „предмет“ треньорът.

— Някога Иван Атанасов трепаше колкото за добър апетит — зва Абаджиев за най-тежкия теж атлет на отбора. Гледам го, не га да си представя, че му е липсва добър апетит, та да тренира за го. Добродушен, малко бавен, как са всички от тежките категории, като не се заемат с истинска работа. Иван приема подобни закачки за когашиите си тренировки с лек полусмивка. Каквото било — ло. И Иван, пък и всички знаят, това е минало, че „тежката артерия“ върви по възходяща линия, и тренировките, и постиженията че са на съвсем сериозно равнище заедно с това всички знаят, че има още много възможности, че и да догонва първите в света в същата категория. И всички виждат постепенно се събужда амбицията.

Това са деветимата, които се изнаха от Лима, донесли най-големия успех за българската тежка атлетика. Обикновено се смята, че доят отбор е от значение само за лектните игри. На един „му по ват“, на друг „не му подават“ и това вече можем съвсем ясно да дадем какви са взаимоотношенията: един отбор. Тук тази връзка не така очевидна. Но е много, много важна. Докато имат такъв добър лектив, докато треньорът при тях е централна, авторитетна фигура и говата дума е закон, всички ще лягат по възходящата линия, по това вече са тръгнали, и ще прибавят вече постигнатото, ще станат по-силни мъже...

Маргарита РАНГЕЛО

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ПРЕДИ 34 ГОДИНИ финландецът Никанен подобри световния рекорд на хвърляне копие с постижение 78.70 м. Този резултат бе подобрен едва след 14 години от американеца Хелд — 80.41. А по настоящем световният рекорд принадлежи на Ки

нушев (също от Финландия) — точно 14 м по-висок — 92.70 м.

ПРЕДИ 21 ГОДИНИ в София националните отбори по футбол на България и Унгария завършиха наравно (1:1) в приятелска среща, посветена на Втория световен конгрес на мира. Нашият отбор игра в състав: Костов — Горанов, Капралов, Б. Апостолов, Манолов, Иванков, Божков, Миланов, Трендафилов, Станков (Г. Пачеджиев), А. Димитров.

ПРЕДИ 16 ГОДИНИ в София националната футболна гиринтура на България победи Чехословакия с голове на Колев, Божков и дебютанта Диев. Нашият отбор игра в състав: Андонов — Ракаров, Манолов, Горанов — Божков, А. Митков (Патева) — Диев, Калчев (Панайотов), Г. Димитров, Колев, Янев. В Братислава „Б“ отборът победи втория състав на Чехословакия с 1:0 (гол на Гугалов).

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ в Ташкент Михаил Кривоногов (СССР) направи последната си поправка на световния рекорд на хвърляне чук — 67.32 м. По настоящем рекордът принадлежи на Шмидт (ГФР) — 76.40 м.

ПРЕДИ 14 ГОДИНИ в Рим Владимир Куц (СССР) подобри за последен път световния рекорд на 5000 м — 13.35.0. Този резултат бе подобрен едва след 7 години от Рон Кларк (Австралия) на 13.34.8, а още след една година на 13.13.6.

ПРЕДИ 11 ГОДИНИ на световното първенство по вдигане на тежести в Техеран Иван Абаджиев в лека категория завоева сребърен медал с 372,5 кг (112,5 плюс 117,5 плюс 142,5).

ПРЕДИ 13 ГОДИНИ на известния колодром „Ви горели“ (Милано) люксембургската колоездачка Елиза Йокоб подобри световния рекорд на едномасово за жени. Тя измина 41 347 м, подобрявайки с 1629 м дотогавашния рекорд на англичанката Робинзон. През същата година Йокоб спечели и първата титла за жени „Световен първенец на шосе“, а освен това подобри световните рекорди на 10 000 м — 20 000 м съответно с постижения 14.27.0 и 29.02.6.

ПРЕДИ 11 ГОДИНИ на IV шахматна олимпиада в Лайпциг Милош Бобошов покори нормата за междуна

роден гротмайстор — първият българин с това соко международно звание. След него същото титле бе завоювано от Н. Плъевски и Г. Триглов.

ПРЕДИ 10 ГОДИНИ в София България победи Франция (1:0) в квалификационен мач за световно първенство по футбол с гол на Илиев в 89 минута и придоби право на трета среща. Ето тя съставя: БЪЛГАРИЯ — Найденов — Ракаров, Димитров, Методиев — Димов, Ковачев — Де Илиев, Якимов, Колев, Дебърски; ФРАНЦИЯ — Енар — Веллинг, Льоран, Родлик — Мариан, Фел — Гийас, Мюлер, Май, Фулжанзи, Перон.

СОФИЯ

СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“

20121

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор — Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ [зам. главен редактор], Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Клемент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митко ЕКСЕРОВ [отговорен секретар], Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ.

Пощенска кутия 797

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев“

ЮНГИТЕ ДА СТАНАТ КАПИТАНИ!

... В една от стаята на бургаския ОС на БСФС един ден преди окръжната конференция заварих сърдит човек с четка в ръка — художникът превръщаше таблото с успехите на организацията. Но всички освен него се радваха на корекциите — в последния момент колоездачите бяха променили броя на спечелените медали в републиканските първенства...

Ала не само цифрите доказват възможностите на Бургас да прави голям спорт. Хората — състезателите и тези, които ги създават — дават дъна на амбициите. Когато имаш Руси Петров и Атанас Киров, Стефан Панданов и Димо Ангелов, хандбалистите начело с Ангел Стойчев и баскетболистите с Бойчо Бръзов (по азбучен ред) и затова направиха неуспешни опити за титлите), всичко е естествено е да искаш (и да вярваш, че могат!) и други да бъдат като тях, да поставиш темповете в ръцете на майсторството за главна задача. Особено когато тя е опряна на известни успехи в масовия спорт (и колективно, и териториално) на спортовете, когато на спортистите и отборите е осигурен сравнително богат състезателен живот, когато те са поверени на подходящи треньори и специалисти. И когато се чувства, че мястото в края на десетката в класирането по приноса за националния спорт и в републиканските прегледи е най-подходящото. А надеждите за нещо по-добро винаги са свързани с младостта.

Към „свежата кръв“ насочват вниманието си и бургаслии. И започват

оттам, където са най-силни. От борбата, донесла най-много спортна слава на окръга. Беше Никола Станчев, след него дойде Продан, сега е Руси, а утре — някой друг. Сигурно! Защо то след традициите и заразителния пример на кумирите идва добрата организация, сериозната работа. Наместна може да се говори за поврат — с този спорт се занимават 1500 млади борци от 35 селища на окръга, осигурена е приемствеността в утъвършената стававането по възходящата градиция „подготвителни групи — спортни школи — специализирана школа в Бургас — представителни отбори“ (а от там — и в националните състави, разбира се). Всичко е съобразено с градските, с условията: районите на Айтос и Грудово развиват свободната борба, в Карюбат и Поморие работят „класици“, а от това има само полза и за окръга, и за страната!

Но грижите за борбата не целят само непрекъснат приток на медали, за които се пролива много пот (къде ли в спорта медали се печелят без пот?), а и утъвърждаването на един стил на работа с подрастващите (и като че ли това е по-важното), който да става еталон за останалите спортове. И особено за основните, в които няма място за много добри думи: с една лека атлетика, където неотдавна се започна от „а“ и „б“, с гимнастика, която малко лежовато затри миналата си слава и сега потегля отново, с плуване, което никак не подхожда на истинските „морски вълци“...

А морето ми прада, окръга. И през лятото хиляди деца без страх влизат в него — несправима възможност за подбор на бъдещи майстори. Но майсторството в плуването се прави през зимата. И не в морето, а в покритите басейни, каквито в Бургас няма... Но скоро ще има и тогава сегашната ориентация да се сприятавяват с водата колкото се може повече деца (6350 през този сезон) непременно ще превърне количеството в качество. Тогава ще дойде и истинската отплата за останалите верни на своя окръг немалко и нелоши треньори по плуване. Когато скоро младите станат майстори, когато юнгите станат капитани!

Страницата бе подготвена от **Петър ХАДЖИЙСКИ**
Снимки: **Михаил ТРОШАНОВ**
и **Димитър ГЕОРГИЕВ**

ПЪЛЕН НАПРЕД

„През отчетния период...“ — няма по-употребявано словосъчетание, когато настане време за равностметка. Така бе и на VII отчетно-изборна конференция на ОС на БСФС в Бургас, която сумира резултатите и обобщава опита от тригодишния труд на спортисти, треньори, дейтели и ръководители. И тъкмо в съзвучието между бурното икономическо и политическо развитие на страната и окръга и нашата готовност да вървим в крак с новите задачи пред физкултурното движение през отчетния период бе проверена „бесготовността“ на бургаската окръжна организация на БСФС. И когато тази равностметка е положителна, когато поставените задачи са изпълнени, тогава и рапортът носи удовлетворение: физкултурниците и спортистите от Бургаски окръг с чувство на отговорност и признание се включиха в изпълнението на партийната по-веля, поставена в решението на Политбюро на ЦК на БКП от 2. IX. 1969 г., в резултат на което внедряването на физкултурата и спорта все повече се превръща в широко и значимо обществено дело, в което намериха своето място Комсомолът, професионалните съюзи и други обществени органи и организации. Пряк

резултат от дългия попътен път са положителните промени в масовото развитие на спортовете, в повишаването на спортното майсторство, в утъвърждаването от година на година на достойното място на окръга сред челните спортни сили в страната.

Но удовлетворение не значи успокоение. Защото постигнатото е само едно добро начало, само успешен старт към откритото море на големия спорт, на така желания прелом в масовото участие на трудещите се в активни физкултурни занимания, в комунистическото и патриотично възпитание на физкултурниците и спортистите, на цялата ни младеж. Истинските върхове са изпред — контурите им са очертани в приетата програма за нашата бъдеща работа. Изпълнението и изисква труд и вдъхновение, на стойност и мобилизация.

Обичаме спорта, следователно трябва да работим за неговия възход. Или, казано с езика на моряците: „Пълен напред!“

Георги БУРГАЗЛИЕВ
председател на ОС на БСФС в Бургас

БРЕГЪТ НА ЗДРАВЕТО

— Прекарах съм два инфаркта. Лекарите ми препоръчаха повече движение — така и направих. И отдавна забравих болестта си, дори се чувствавам по-добре от преди. (Иван Кираков, пенсионер).

— Професията не ми дава възможност да се движа, страдах от главоболне, а и килограмите ми бяха доста над нормата. Съпругът ми ме ориентира към бягането и сега се чувствавам отлично. А как изглеждам, ще кажете вие... (Кина Русева, машинописка)

— 7—8 години редовно бягам за здраве и мога да се похваля, че не съм стъпвал при лекар. (Майор К. Киров, военносслужещ)

... Сутрин по алене на приморската градина и по плажовата ивица в Бургас могат да се срещнат стотици хора на различна възраст, с различни професии. Забързани, заточени, те не отиват на работа (още е твърде рано) — те бягат, за да укрепят здравето си. С трима от тях бяха нашите търсени диалози — трима отзивчиви, усмихнати, любезни бургаслии. Жив пример за ползата от бягането, което наред с останалите благоприятни последици създава и така търсеното ведро настроение...

Още преди десетина години ДФС „Черноморец“ сформира група от сравнително възрастни хора с цел чрез бягане и физически упражнения да се укрепва здравето, да се подобри работоспособността, да се удължи животът им. И досега, независимо от сезона и времето, тя води най-редовни занимания. Примерът се оказва заразителен, групата се ронява и се и многобройни „индивидуални бойци за здраве“. Отдавна отпоздна грижите на дружеството за осигуряване на повече участници — желаещи да бягат са вече твърде много...

Но грижите за внедряване на масово-оздравителните мероприятия сред трудещите се от града и окръга продължават да са на дневен ред. Защото въпреки петте хиляди участници в почината „Бягайте за здраве“ (предимно от градовете Бургас, Несебър, Поморие, Карюбат, Айтос), въпреки системното провеждане на производствена гимнастика от 7000 работници в 40 предприятия тази полезна дейност се върши в твърде тесни рамки, предимно с усилията на отделите „Физкултурен“ при ОС на БПС и „Организационно-масов“ на ОС на БСФС. Голяма част от физкултурните дружества стоят настрана или се отпускат формално, бездушно, кампанийно към провеждането на тези почини и форми с огромен здравен ефект. А именно те със своите сили и възможности, със своите организационни и методически кадри са в състояние (и са длъжни!) да оказват системна и безрезервна помощ на съветите за физкултура и спорт в предприятията и учрежденията, за да получат истински размах аче възникналите почини, да се потърсят и намерят и други форми за привличането на хиляди нови участници в движението за здраве и дълголетие.

НОВА, А ВЕЧЕ „ОБСТРЕЛЯНА“ — спортната зала „Изгрев“ наскоро след откриването си бе арена на два големи международни баскетболни турнира. А догодина ще домакинствуват и на европейското първенство по баскетбол за жени.

ГОЛЕМИЯТ СИН ПЪТ...

Не с морски мила, а с брѣя на спрителените със спорта хора, с имената на световните, европейски, балкански и републикански шампиони, с количеството и блясъка на спечелените медали се измерва изминатият от окръжната организация на БСФС в Бургас тригодишен (1969—1971) път:

● През този период в „мрежите“ са попаднали 13 медала от първенствата на света, Европа и Балканите (4 от тях — от най-благороден метал) плюс 259 (65 златни) медала от републиканските шампионати; 12 отбора получиха признанието на най-силни в страната; 10 са новите майстори на спорта, 65 души станаха кандидати за това звание.

● 17 854 спортисти, включени в 1454 отбора, се състезават сега по спортните терени на окръга. Най-много от тях са ученици — 11 659, други 3503 са работници и служители, 2467 — кооператори и механизатори

и 225 (едва?! — студенти. Сега погледете са отправени към нови хоризонти, разкрити от приетата перспективна програма за развитието на физическата култура и спорта в окръга:

● Краят на 1975 г. трябва да завари организацията с 22 950 системно занимаващи се със спорт, 12 717 от които да имат спортен разред. Ще бъдат подготвени 32 майстори и 8 кандидат-майстори на спорта.

● Амбициите са всяка година 1 бургаски борци да обличат националното трико, да спечелят най-малко 4 медала от най-големите международни шампионати.

● Още през следващата година Бургас трябва да влезе в действителен научен център. Ще се изработи и изпълни спортно-състезателната дейност, съобразен с икономическите и менения и териториалната структура на окръга.

С НАДУТИ ПЛАТНА — яхти от четири града: Бургас, Мичурин, Созопол и Несебър, се надпреварват с вятъра (и помежду си) на окръжното първенство по ветроходство.

БИВШИЯТ И БЪДЕЩИТЕ — прославеният борец Никола Станчев, първият българин олимпийски шампион, награждава победителите в окръжното първенство по борба за юниори.

ЧАКА ГИ КУПАТА НА ШАМПИОНИТЕ — хандбалистите на „Черноморец“ са първи в страната и чрез тях за първи път Бургас ще види срещи от европейски клубен турнир — този на шампионите по хандбал.

МЕТАМОРФОЗАТА НА «ВОЛОВ»

Свищовски защитник прибягва до шпагат, за да спре Л. Влагов - „десетката“ на „Волов“.

Сега тя е факт. И не толкова с тличното представяне засега а шуменските футболисти в северната „Б“ РФГ в тазгодишното първенство, колкото с редица руги неща извън и в самия отбор, със стила и методите на групественото ръководство.

След 12-ия кръг, който се състоя в събота, „Волов“ продължава да е водач във временното класиране с актив от 7 победи и 5 авни резултата, 4 от които като гост, с голова разлика 23-7 и 9 точки.

Гледахме шуменските футболисти в последния им мач - в Свищов срещу местния „Академик“. Гостите играха открит, нападателен футбол, умело атакуваха и се бранеха. И всички технически действия бяха в рамките на колективността и уважението към съперника. Нулевият резултат изсъщност бе справедлив и логичен завършек на този възлов - и на шуменци, и за студентите - юбубой. В него старши треньорът на „Волов“ Борис Павлов извади на терена следния състав: Ю. Димитров /28г./ - Н. Хасанов /23/, Ц. Димитров /19/, Ил. Панайотов /27 - кап./ - Н. Донеб /22/, А. Еминов /23/ - Ем. Занков /23/, П. Сладкарков /26/, А. Николов /19/, Л. Влагов /23/, П. Лучев /25/. До края на мача в тима не бе извършена смяна. Най-силно впечатление направи играта на защитата. „Волов“ действуваше по системата 1 - 4 - 3 - 3, която използва не само като гост, но и у дома. Напред бяха двете крила и централният нападател, а зад тях бяха тримата полузащитници Донеб, Влагов и Сладкарков, шато игра обаче бе съответстваща от неточни подавания. Най-ярко впечатление сред шуменци остави централният защитник Ц. Димитров - отскоклив, бърз, с

добра ориентировка в заплетените ситуации пред вратата на Димитров. Бледо се представиха този път трите „остриета“, голмайсторите на „Волов“ Николов /6 гола/, Занков /6/ и Лучев /5/. За 90 минути те отправиха само 4 удара към вратата на „Академик“ - твърде слабо постижение.

Успешният старт на „Волов“ едва ли би представлявал за някого изненада, ако нещата за тима се възприемат само от гледна точка на „състезателния протокол“. Защото през пролетта на 1970 г. шуменският отбор бе изваден от състава на северната „Б“ РФГ за допуснати груби финансови нарушения.

Сега тази история е само един неприятен спомен. Отмозава е изтекло немалко вода, отдавна страстите са се уталожили, останала е само „общата наухота“. Още от есента на същата година шуменци заиграха в зона „Янтра“, финалирайки в края на първенството с 14 точки преднина. Първи в зоната - това постижение им даде „ключовете“ за старата квартира, за завръщане в състава на северната „Б“ РФГ. Възприе се нов курс в отбора, коренно противоположен от „доброто старо време“ - периода на големите премии, на привличането на готови играчи откън, на задоволяване финансовите искания и капризи от най-различен род на треньори прищълци.

От 22-та състезатели 11-те гурбетчици - от София, Попово, Бургас и Търговище - са освободени. Техните места се заемат от местни момчета от детско-юношеската школа на „Волов“. Най-после трудът на нейните трима щатни треньори е забелязан и оценен!

Обновява се футболната секция, избира се ново бюро.

Засилва се възпитателната работа с футболистите и зрителите.

Удоволствие бе човек да наблюдава шуменския отбор в Свищов в деня преди мача. През свободното време състезателите разгледаха новостроящия се химически комбинат „Свилоза“, след закуската в хотела централният нападател А. Николов изнесе интересна беседа за миналата и настоящата история на крайдунавския град. Състоя се и шахматен блиц-турнир. На всяка крачка шуменци правеха впечатление с доброто си възпитание.

След мача беседвахме със старши треньора на „Волов“ и помощника му Т. Тодоров относно амбициите на отбора да не изпусне водачеството, да се бори за близане в „А“ РФГ. И двамата проявиха известна сръжжаност, но зад думите им прозираше амбицията...

В разговора се намесиха и играчите. Лявото крило П. Лучев откровенно сподели общото настроение на тима:

Шокира ни обстоятелството, че напоследък някои играчи от противниковите отбори ни намекуват, че нашето водачество все още не значи нищо, че за „А“ групата е нужно „да се вземат няколко мача по така...“. Ние обаче твърдо сме решили да водим борбата честно, без закулисни махинации!

Така или иначе, засега „Волов“ е набрал добра скорост, метаморфозата дава добри плодове. Избран е верен път - под знамената са свикани млади, талантливи местни футболисти, които милеят за отбора. Нима дори само този факт не заслужава адмирация?...

Веселин ЛЕСИНГЕРОВ
наш пратеник

ЧЕТИРИСТРАНЕЕН СПОР

От първенството на „Б“ РФГ изминаха 12 кръга. И тъкмо последният, 12-ти кръг донесе един колкото необикновен, толкова и чудноват обрат.

Това, че след първите два кръга начело във временното класиране на юг бе „Торпедо“, може да се приеме само като епизод. Още след 3-ия кръг „новакът“ от Карлово-Сопот бе „депрониран“ от „Марица“ /Пг/. От 4-ия до 8-ия кръг кормилото бе поето от „Родоп“, но в 9-ия кръг този отбор претърпя първата си загуба и на негова смяна дойде отново „Марица“ /Пг/. Едва тогава пред „Марица“ /Пг/, в чийто състав играят само 2 - 3 познати от миналото фигури, се изпречи първият сериозен съперник - едноименникът му от Пазарджик. В този мач на пазарджишкия стадион имахме възможност да наблюдаваме играта на пловдивчани. И направо останаме разочаровани.

В следващите два кръга стананаха две нови „рокади“ между пловдивчани и основните им съперници от Смолян. Но дойде 12-ият кръг - „Марица“ /Пг/ бе отново победен, този път в Кюстендил от „Велбъжд“ с 2:0, а „Родоп“ на свое поле се задоволи срещу „Пирин“ с равен резултат - 0:0. И тогава в спора между тях се намесиха още два претендента. Бавно, но сигурно към върха настъпваха „Перник“ и „Граничар“, които в същия този 12-ти кръг се завърнаха с пълен успех от гостуванията си съответно на „Марица“ /Пз/ и „Яворов“. Сега вече в челото са 4 отбора с еднакъв брой точки - по 18! Спорът стана четиристранен, като таблицата се оглави за пръв път от „Перник“ благодарение на подобрата му голова разлика пред „Марица“ /Пг/, „Граничар“ и „Родоп“.

И не само това - „Перник“ е най-резултатният отбор от всички състави в двете „Б“ РФГ. Футболистите от миньорския град са поразили досега 30 пъти противниковите врати. В неговия състав играят едни от най-изявените голмайстори в групата - Христов, Аврамов, Божилов, - но в стрелбата участвуват и редица други като Стоянов, Стоилов, Шагов, Банчев, Василев, Слабейков и Йорданов. Това показва, че добрата резултатност на „Перник“ е колективно дело на целия отбор.

От четирите челни отбора най-разсеяна е стрелбата на състезателите от „Родоп“. Те са постигнали само 12 гола, но в замяна на това защитават вратата си най-зорко - допуснали са едва 5 грешки!

Нещо аналогично на челото на таблицата представлява и нейният завършек. В дъното са заседнали три отбора също с еднакъв брой точки /по 6/ и те са „Яворов“, „Горубсо“ и „Арда“.

След 12 кръга в мрежите на южната група се спрели 265 точки /в северната група - 264/. Средно на кръг се падат по 22,08 гола, а за всеки от изиграните досега 108 мача - по 2,45 гола. Пред нас са още 22 кръга със 198 мача. Не ще съмнение, че при тяхното изиграване ще настъпят още много нови събития и едва тогава ще стане ясно кой отбор ще заслужи да премине в най-висшия клас на нашия футбол. Изводите от досегашното развитие показват, че право на това ще имат тия, които умеят да играят еднакво добре и на домашна, и на гостуваща сцена. А таблицата говори, че най-силни в това отношение са „Перник“ /с 5 победи у дома и 3 навън/ и „Граничар“ /съответно с 5 и 4/...

Ангел ИВАНОВ

ГОЛМАЙСТОРИ

ЮЖНА „Б“ РФГ

10 - Цветков /Мц - Пз/
9 - Христов /Пк/
7 - Аврамов /Пк/, Михайлов /Велб/, и Хараланов /Кан/
6 - Божилов /Пк/, и Запрянов /Дер/
5 - Станков /Дер/, Мендизов /Мц - Пг/, Тодоров /Мц - Пг/ и Делибеев /Пир/
4 - Колев /Гр/, Харизанов /Мин/, Николов /Валк/, Бекиров /Кан/, Патинов /Кан/, Трайков /Род/ и Петров /Тор/

СЕВЕРНА „Б“ РФГ

8 - Йорданов /Кърп/
6 - Митев /Мет/, Яшов /Лок - Мз/, Петков /Лок - Мз/, Маринов /Рак/, Данчев /Кърп/, Занков /Вол/, Николов /Вол/ и Петров /Дор/
5 - Теофилов /АК/, Тодоров /Бг/, Лучев /Вол/, Генов /Кърп/ и Йорданов /Мет/
4 - Вълчков /Ч/, Христов /Ч/, Георгиев /Кърп/ и Димитров /Луг/
3 - Йорданов /Ак/, Николов /Дор/, Сираков /Луг/, Урдев /Лок - Мз/, Йончев /Мет/ и Николов /Ч/

Шуменските футболисти пред новостроящия се химически комбинат „Свилоза“ в Свищов.

Снимки: Чавдар КУРТЕВ

ПОЗИЦИИТЕ НА ОТБОРИТЕ ОТ „А“ РФГ ПРЕДИ XII КРЪГ

ОТБОРИ	КЛАСИРАНЕ СЛЕД XI КРЪГ - 1971/1972 г.						ДУЗПИ За Против	ГОЛМАЙСТОРИ	НАКАЗАНИЯ		КЛАСИРАНЕ след XI кръг на п-во 1970/1971 г.				
	ОБЩО	%	ДОМАКИН	%	ГОСТ	%			„А“ воно-РФГ	ШН					
1. ЦСКА Септ. зв.	11 9 2 0	30-11	20 91	5 1 0	21-7	11 92	4 1 0	9-4	9 90	3(2) 1(1)	12 - Дерменджиев	3 2	1. ЦСКА Септ. зв.	35-9	21
2. Левски Спартак	11 8 2 1	27-5	18 82	5 0 0	14-0	10 100	3 2 1	13-5	8 67	2(2) 1(0)	9 - Жеков, Цветков, Петков,	5 3	2. Ботев	21-9	18
3. ЖСК Спартак	11 7 1 3	26-13	15 68	6 0 0	20-2	12 100	1 1 3	6-11	3 30	3(3) 3(3)	7 - Паинов, Н. Димитров, Богомилов, Манолов, Е. Йорданов.	6 1	3. Левски-Спарт.	19-6	16
4. Берос	11 7 0 4	23-19	14 64	5 0 1	17-6	10 83	2 0 3	6-13	4 40	4(3) 2(2)	6 - Недев, Н. Йорданов, Бонев, Момчев.	2 1	4. Тракия	20-19	15
5. Локомотив (Сф)	11 4 5 2	12-10	13 59	2 1 2	6-6	5 50	2 4 0	6-4	8 66	3(1) 3(2)	5 - Я. Кирилов, Луканов.	4 7	5. Марек	18-11	14
6. Егър	11 5 2 4	18-14	12 54	5 0 0	14-6	10 100	0 2 4	4-8	2 17	1(1) 0	4 - Б. Колев, Денев, Михайлов, Коцев, Маринов, С. Ангелов, Белчев, Д. Димитров.	5 4	6. Академик	13-9	16
7. Славия	11 6 0 5	17-15	12 54	4 0 1	10-5	8 80	2 0 4	7-10	4 33	2(1) 1(1)	3 - Йорданов /Ак/, Николов /Дор/, Сираков /Луг/, Урдев /Лок - Мз/, Йончев /Мет/ и Николов /Ч/	7 1	7. Егър	11-17	13
8. Дунав	11 5 1 5	15-16	11 50	4 1 0	10-2	9 90	1 0 5	5-14	2 17	2(1) 3(1)	2 - Б. Колев, Денев, Михайлов, Коцев, Маринов, С. Ангелов, Белчев, Д. Димитров.	7 6	8. Спартак	23-22	11
9. Тракия	11 4 2 5	19-16	10 45	3 1 2	12-7	7 58	1 1 3	7-9	3 30	3(3) 2(1)	1 - Я. Кирилов, Луканов.	1 2	9. Дунав	9-13	11
10. Черно море	11 4 2 5	16-21	10 45	3 1 1	10-5	7 70	1 1 4	6-16	3 25	1(1) 1(1)	1 - Я. Кирилов, Луканов.	4 6	10. Черно море	13-16	10
11. Марек	11 4 2 5	10-27	10 45	4 2 0	6-2	10 83	0 0 5	4-25	0 0	3(2) 1(1)	1 - Я. Кирилов, Луканов.	5 3	11. Локомотив (Пд)	17-20	10
12. Ботев	11 4 1 6	18-19	9 41	4 0 2	16-9	8 67	0 1 4	2-10	1 10	0 1(0)	1 - Я. Кирилов, Луканов.	3 2	12. ЖСК Славия	15-19	10
13. Черноморец	11 4 1 6	17-18	9 41	4 1 0	13-3	8 80	0 1 5	4-15	1 8	1(1) 2(2)	1 - Я. Кирилов, Луканов.	6 5	13. Чарлафон Орл.	14-21	10
14. Лъсков	11 3 2 6	9-14	8 37	3 2 0	8-2	8 80	0 0 6	1-12	0 0	0 0	1 - Я. Кирилов, Луканов.	2 2	14. Лъсков	7-15	10
15. Чардафон Орл.	11 1 5 5	8-13	7 32	1 4 1	3-4	6 50	0 1 4	5-9	1 10	1(1) 2(2)	1 - Я. Кирилов, Луканов.	10 2	15. Марица	7-21	5
16. Локомотив (Пд)	11 0 7 4	10-19	7 32	0 4 2	6-10	4 33	0 3 2	4-9	3 30	0 2(2)	1 - Я. Кирилов, Луканов.	8 2	16. Черноморец	9-24	5
17. Спартак	11 3 1 7	8-24	7 32	3 1 1	6-6	7 70	0 0 6	2-18	0 0	0 5(3)	1 - Я. Кирилов, Луканов.	11 6			
18. Академик	11 2 2 7	11-20	6 27	1 1 4	8-12	3 25	1 1 3	3-8	3 30	2(1) 1(1)	1 - Я. Кирилов, Луканов.	5 7			

БУЛОН ИМА МНОГО ГРИЖИ

ПАРИЖ, специално за „Спарт“

Срещам снощи френски колега, който се завръща от Сен Мало, където са установили подготовителния тренировъчен сбор френските волейболисти за срещата с България.

— Какви са впечатленията Ви?
— Докато бях там, футболистите се хранеха с „аламинуми“ (за французи, който обича да си угажда в денето, това е престъпление). Мението, изготвено от лекаря на отбора, така си и остана първите дни.

На определен ден за сбор минаха вторник в Сен Мало бяха само селекционерът Жорж Булон и резервният вратар Обур. На следващия ден от Ница пристигнаха Лубе и Ребел. 24 часа по-късно дойдоха, поредните от Бланше, който играе в Нант, марсиелците Карнюс, Нови, Лопез — още потресени от тежката загуба в Амстердам срещу „Аякс“. Към тях се присъединиха също вечерта Леш, Мези, Мишел и парижанинът Джоркаеф.

Но от този момент започнаха ядосите на селекционера Булон. Берета, който крило на „Сент Етиен“, бе взел гилса на левия си крак, обаче отката в коляното му остана и той отказа участие в отбора. Положението на левия защитник Ростан не получи подобрение. Предвиденият му заместник Лопез от Марсиел не бе в състояние да играе в Амстердам срещу „Аякс“ и въпреки че в Сен Мало, участието му остава под въпрос. Дойде и най-тежкия удар: централният защитник Боские нахекна отново вече нахеканата си пръст на десния крак и бе опериран. Отказа участие по болест Грес. Отсъствието на лявото крило Берета се очакваше и Булон бе взел своевременно мерки за повикването на Бланше (Нант) и на Флок (Аякс). Травмата на Боские обаче е тежък удар, защото разстройва равновесието на една отбранителна линия, калена в мачовете на френския национален отбор от няколко дни насам, и Булон се превърна в телефонист. Повика в Сен Мало вратаря Ербен и младия Парке (и двамата от „Сент Етиен“). Те обаче не дълги колебания отказаха. Отказа и повиканият централен защитник на „Ним“ Оже. Най-сетне събота изборът на Булон се спря между двама съвсем нови играчи — Камерини от „Ница“. И двамата са централни защитници, докато Камерини е по-стабилен в персоналната защита, Ките, който играе „либеро“ в свой отбор, ще бъде вероятно предпочетен за по-нататък.

Междувременно френските национали не преустановиха редовните си тренировъчни занимания по плажа в Сен Мало при отлив на океана. В края Булон им устрои дори един турнир с участието на младежкия и юношеския отбор, които се срещат в съседство.

Какво представляваше тренировъчният турнир на националите, първи играха (30 минути) младежкия и юношеския отбор. Резултатът 0:0. След това младежкия отбор срещна проектонационалите, очаквано вместо Лопез с № 2 из Флок, а в центъра на отбраната бяха Нови и Камерини. Впрочем и съставът: Карнюс — Флок, Нови — Камерини, Джоркаеф — Мишел, Леш — Бланше, Леш, Ребел, Лубе. Младият отбор победи с 1 : 0 чрез гол на Флок. След това в нова половина игра „А“ отборът се наложи над юношите също с 1 : 0 /Блан-

ше. Булон се отказа от всякакви изяснения по въпроса за състезателните качества на състава, който ще играе ерба когато „Спарт“ е на родината. Все пак не остана без надежда, че селекционерът е телефонист в Марсиел, за да се информира своевременно на Боские.

Каква се, че „петлите“ ще започнат със следните единнадесет: Карнюс — Лопез, Нови, Камерини, Джоркаеф — Мишел, Мези — Бланше, Леш, Ребел, Лубе.

Следващият изглежда съставът на младежкия отбор, който ще играе в Стара Рено. Ще бъде неочаквано, ако на този избор излезат дружи освен: Барате, Флок, Гардон, Трезор, Грава, Ербен — Киза, П. Ребел, Ке...

Жорж МИПЧЕВ

И ТРЕНЬОРЪТ ИГРАЕ...

Шампионът срещу носител на купата, „Академик“ /СФ/ срещу „Левски-Спартак“ — това значи ранна разбивка на есенния полусезон в мъжката „А“ републиканска баскетболна група; това значи проверка на най-високо равнище и за двата наши представителни в европейските клубни баскетболни турнири; това значи препълнена зала „Универсиада“ /приятна, но за жалост само временна смяна на местожителството със зала „Славия“ / и при сезионната оастрена програма — може би непоправима загуба за един от двата наши най-добри баскетболни отбора. — И затова — мач без компромиси, истинско баскетболно дерби!

Шансовете на „Академик“ бяха в безспорно най-добре комплектувания състав, който позволява всякакви тактически варианти и на тази база — самочувствие за непобедимост, което (когато е подплатено с игра на съответното равнище) е естествено във всеки мач да намира нова „храна“. Да, но този състав е задължително да бъде добре подготвен и също така задължително — добре ръководен. Във всеки мач и особено в такъв като неделния, когато спътникът е силен, също амбициозен и далеч не без възможности. А тъкмо този мач завари шампионите неподготвени — без нито една пълноценна тренировка, откъдето неотдавна Н. Нейчев не работи с тях (той замести Д. Митев на кормилото на националния отбор). Въпросът за заместник на треньора не бе своевременно решен и на тази може би най-важна среща в първенството шампионите бяха ръководени от Л. Йончев, методист в „Академик“. А студентското дружество има наистина изключително богат резерв от специалисти, за да не липсват в решителните моменти истински ръководители на състезатели, всеки от които сам за себе си е играч, но не и водач — способен да мобилизира, да поведе съотборниците си, да реши мача...

Контрашансовете на „Левски-Спартак“ при създамата се ситуация се крие в максималното използване на слабостите на съперника — главно в организацията на играта — и „сините“ съумяха да ги използват докрай. Треньорът-им А. Кузов знаеше във всеки момент кой най-добре ще се чувствава на площадката и именно него вкарваше в игра, чувствуваше тънко кога колата тръгва по наизгорното и умееше с кратка почивка да я вкара в победния коловоз, а през вторите 20 минути разумно рискува и заложи на големия си коз — ветерана Минчо Димов, който за семен път доказа какво значи да си спортист...

Вибияният капитан на „Левски-Спартак“ отдавна не е сред съотборниците си — няма да го видете на тренировките, им, сигурно рядко ще сяда занаят и на резервната скамейка — просто е решил да се прости с големия баскетбол. Но бе обещал на треньора си, на своето дружество, че винаги, щом има нужда от него, е готов да застане под синьото знаме. Сега го повикаха и той дойде — за да въодушевява с присъствието си, да организира и сам да вкарва, да изведе отбора си до победен финал, който може би ще има и цената на златото.

И така — 75:65 (39:34) за „Левски-Спартак“, десет точки разлика в полза на носител на купата срещу шампиона. И голяма доза оптимизъм в предстоящите стартове на европейско равнище, защото с оглед на първите противници по-важно е „Левски-Спартак“ да е отсега боеготов срещу почти класирал се АЕК (Атина). Докато студентите едва ли ще бъдат затрудени от амстердамския „Левис фламिंगс Харлем“ (в който страшно е само третата съставка на името), без това да значи, че не са крайно наложителни организационните мерки за укрепване на нашия първи състав...

Петър ХАДЖИЙСКИ

Евелин Косев /ЛС — с топката/ — един от коваците на безценната победа на своя тим.

Н. Гергинов — № 7 от „Академик“ — атакува довчерашия си съотборник Т. Томов /из срещата „Академик“ — ЦСКА 5:4/ Снимка: Петър СПАСОВ

БЕЛЕЖКА на ДЕЖУРНИЯ РЕДАКТОР

Четиридесет и петата среща от турнира за купата на НРБ по водна топка, който беше и първи кръг от новото републиканско първенство, излъчи притежател на високото отличие.

Необезпокоявани (и този път!) от никого, ЦСКА „Септемврийско знаме“ и „Академик“ (СФ) решаха своя „вечен“ спор.

В един изключително напрегнат мач армейците запазиха равенството само през първата част (2:2). След това студентите бяха пълни „господари“ във водата и се поздравиха със заслужена победа — 5:4. Високата награда бе спечелена от най-добрия отбор на турнира.

Два факта във финалния мач са повод за сериозен размисъл. „Академик“ победи благодарение на проявената изключителна воля и дух, максимално изразходване на силите, здрава тактическа дисциплина и борба до последната минута.

За съществуването на тези оръжия беше само загатнато преди десет дни в турнира за КЕШ и студентите безславно напуснаха борбата (холандските шампиони в никакъв случай не бяха по-добър отбор от армейците).

За неделния мач „Академик“ се превоздаше от капитана си — националния вратар Бисер Наумов, който умело ръководеше играта. И стана още по-необяснимо защо този отличен състезател отказва да играе в турнира за европейската купа!...

Изборът може да бъде само един — за кои отбори отделни вътрешни срещи, изглежда, имат много по-голямо значение, отколкото представянето на националния спорт на международното поле.

През волейболния сезон 1971-72 ЩЕ БЪДАТ ЛИ ПЛОВДИВЧАНКИ В ТОН С «МОДАТА»?

С традиционни успехи в девическия волейбол, но без сериозни завоевания на „голямата сцена“ през този сезон за първи път Пловдив има два женски отбора в майсторската група — „Марица“ и „Академик“.

Аутсайдери или изненада? Да не прибързваме с категорични прогнози. Шампионатът е едва в началото си и до края ще изтече доста вода. В играта на хълмовете са на ясно, че от двата отбора не могат да се очакват никакви подвизи. Но все пак досегашните им мачове в групата наемнаха за потенциални възможности, които са надеждна база за едно положително развитие.

След като преминаха успешно през низовите ешелони — „Б“ група, втора „А“ група, — студентките осъществиха дългогодишната си мечта. Дебютът им сред майсторките показа, че сравнително бързо се аклиматизират в тежкия за всеки новак климат. Угължената изпитна сесия на някои основни състезателки /този вечен проблем на студентските отбори! / наруши подготовката и от важния турнир в Кърджали „Академик“ се завърна само с една победа. После започнаха сериозните изпитания със столичните отбори. Срещу „Локомотив“ бяха неубедителни. Последва силният мач срещу „Славия“, който, макар и загубен с 1 : 3, раздуха амбициите. В него добре пролича стремежът да се преодолее шаблонната опростена игра, да се премине към по-съвременни комбинативни действия. „Можем

да бъдем и нещо повече! — с нескрити нотки на оптимизъм каза след този мач треньорът Величко Джиланов. — Не ще бъде изненада, ако поднесем и някои изненади! Първата дойде още на следващия ден. Но... неприятна! Този път студентките учудиха дори себе си със своята анемична игра и преглътнаха тежка загуба от ЦСКА „Септ. знаме“ с 0 : 3 /9. 9. 8/.

Няма що, опитът не се „купува“ само с шест мача. . .

В женския отбор на „Марица“ сега играе само една състезателка, надхвърлила девическата възраст! Звучи курioзно, но е факт. Почти всички останали са девойки от младша възрастова група. Най-голямата заслуга на треньора Иван Батев е, че у този най-млад състав в групата вече се чувствуват специфичен почерк, съобразен с изискванията на модерния волейбол, който все още е съпроводен с доста „правописни“ грешки, но и крие добри перспективи.

И още нещо, за което дружественото ръководство заслужава упрек. В сянката на баскетболните шампионки женският волейбол на отбора е останал твърде встрани от групите на своето дружество. Нека не се забравя, че именно волейболът е носител на най-дългогодишните традиции в „Марица“, че там са израснали редица първокласни наши състезателки. В името на тези традиции женският волейбол в това дружество заслужава повече внимание!

Станко СТОЯНОВ

ХАВАНА НЕЕ ВАРНА...

нейната тренировка през следващите две години, за да спечелят тези две загубени титли...

Идваха горчения от съдби. И сякаш всяко ново огорчение беше и нова сила. От всяка битка, от която излизаше с рани, отборът повече укрепваше. За да дойде и тази невероятна, уникална победа във Варна! Защо несполуките ни водеха към върха, а победата ни се отрази така зле?

Този брой на „Старт“ ще излезе три дни преди световното първенство в Хавана. Него гимнастиките ще могат да прочетат едва когато се върнат и никой няма да може да каже, че са се повлияли от написаното. Защото не са малко случаите, когато спортисти и тренъори са търсили причините не само във вятъра, който дуhal не от тази страна, от която им било по-удобно, но и в страниците на вестниците, които не достатъчно ги окуражавали. Или пък прекомерно много ги окуражавали (според случая). Бих могла да изчакам няколко дни резултатите от борбата в Хавана и все пак не искам нищо да влияе на това, което трябва да бъде казано. Резултатите могат да бъдат блестящи. Трябва да бъдат! Защото върху една вече толкова солидна основа, изградена в продължение на много години, е натрупамо още много труд, опит, нова мъдрост... Трябва да бъдат, защото изпращаме една световна шампионка, една анцешампионка и една опитна състезателка, участвувала още в трудната борба в Копенхаген. Трябва да бъдат, защото тренъорките ни вече имат авторитет и опит, показаха, че могат да диктуват играта... И все пак зад никакъв блестящ не бива да се скриват тежките проблеми, които стоят пред федерацията веднага след завръщането от Хавана. Проблеми, които

Главни действащи лица в хаванската битка ще бъдат заслужилата тренъорка змс Жулиета Шишманова и корепетиторът Андрей Башев...

себе си, и за другите. Подкрепяха се, окуражаваха се, помагаша си. Може би затова и трите дадоха своя максимум. Показаха всичко, което бяха научили в тренировките, и взеха всичко, което можеха да

страна е и темпераментната, силна игра, която Нешка има в най-добрите си дни. Игра, която рязко се отделя от всички, игра, с която пали публиката, както никой друг състезателка. И все пак дали

Това е една съвсем кратка история, в която всичко все още се помни. Първата международна среща по художествена гимнастика се състоя преди десет години (1961 г.) в София. Участваха НРБ, СССР, Чехословакия. Втората (на 4 декември 1963 г. в Будапеща) по-късно беше обявена за първо световно първенство. Така „дест фактум“ и резултатите, постигнати там, се записаха в „книгата“ на големите първенства: абсолютна световна шампионка — Людмила Савинкова (СССР)... трета на съчетания с уред — Ю. Трашлиева... пета, без уред — Ж. Шишманова...

II световно първенство, 3-4 декември 1965 г. в Прага; абсолютна световна шампионка — Хана Мичекова (ЧССР)... шеста в многобоя — М. Гилова...

III световно първенство, 18-19 ноември 1967 г. в Копенхаген; абсолют

тренировките. Тогава Жулиета си мислеше: колко несправедливо може да бъде едно състезание, как за две минути може да отиде на вятъра толкова много труд... По-късно тя трябваше да промени представата си за това „много труд“. Впрочем много други представи се промениха през това време за тренъорката Шишманова. Това, което остана неизменно, е голямата ѝ амбиция, голямата ѝ упоритост в този труден път по възходящата линия до най-големия връх. Два пъти лейната състезателка Мария Гилова стана световна шампионка на обръч. Два пъти Жулиета видя тази своя първа кечта изпълнена докрай. Сега специалните листки от всички страни признават, че на обръча е отишла далече, далече напред, че трите нейни състезателки, които триумфираха във Варна, спечелиха преди всичко именно с обръча, който бе

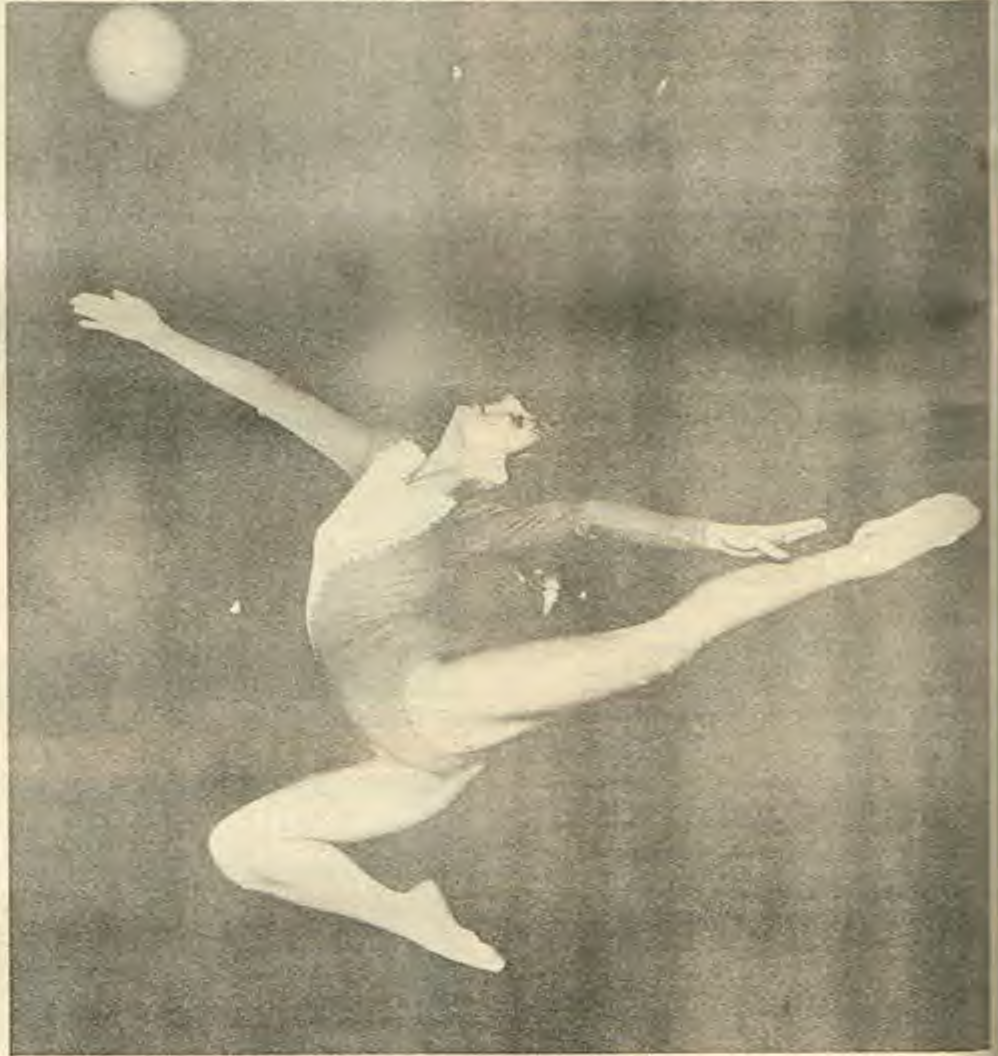
Четвъртата световна шампионка Мария Гилова

Световната вицешампионка Нешка Робева

Носителката на Бронзов медал от Копенхаген Красимира Филипова

на световна шампионка — Елена Картухина (СССР), първа в съчетание с обръч — М. Гилова, трети в съчетание без уред — Н. Робева и Кр. Филипова, трето място за ансамбловото съчетание — НРБ...

IV световно първенство, 27-29 септември 1969 г. във Варна; абсолют на световна шампионка — Мария Гилова (НРБ), която стана и първа в съчетание с обръч, първа без уред, втора на топка и втора на въже; световна вицешампионка — Нешка Робева, втора в съчетание с въже и втора без уред; трета в многобоя — Румяна Стефанова, втора в съчетание без уред; три българки взеха 12 от 15-те възможни медала, другите шест от ансамбловото съчетание — златния...

Това може да се прочете в протоколите на световните първенства по художествена гимнастика. Но тези протоколи не могат нищо да ни разкажат за големите вълнения, които носеше всяко състезание. Вълненията се превръщаха в амбиции. Амбициите — в резултати. Пето място получи Жулиета Шишманова на съчетание без уред, когато беше тръгнала да става световна шампионка със своя обръч. Искаше да покаже, че редът не е декор. Искаше да по

ше изиграл такава лоша шега на някогашното амбициозно момиче.

Протоколите не могат да ни разкажат колко безсънни нощи е донесло това трето място в ансамбловото съчетание за Юлия Трашлиева, която знаеше както всички нас, които наблюдавахме световното първенство в Копенхаген, че третото място е първо. Малките гимнастички, които сега играят с по-тежките, по-неудобни грозни дървени обръчи, няма да знаят, че този „закон“ се въведе след „скандала“ в КБ—Хален“, за да спаси от неудобство женската техника, ка комисията по гимнастика. Защото на кого ли не е ясно, че два сантиметра повече или по-малко които могат да се получат от разширяването или стесняването на пластмасовите обръчи, не са от никакво значение за играта, а още по-малко могат да бъдат причина за отнемане на една световна шампионска титла. Две години по-късно Трашлиева заедно с Мирчева доказа, че българките са наистина на първи, а не трети, както бе обявено в Копенхаген!

В протоколите никъде не е отбелязано, че Мария Гилова загуби на III световно първенство две шампионски титли (на съчетание без уред и абсолютната) само

искат радикално разрешаване. Веднъж завинаги.

Започна се с това, че се разпадна „тренировският отбор“. Не може да се каже, че някога тренъорките по художествена гимнастика са живели в кой знае какво съгласие. Не прекъснатата борба, непрекъснато съперничество и прекомерните амбиции даваха своето отражение, но при спазване на лоялни правила на борбата това съперничество, не зависимо от своята изостреност, даваше добри резултати. Та нали тъкмо то ги водеше към най-високи постижения. А когато се видяха на върха, нашите тренъорки — като че ли загубиха основния стимул и започна този спор, който нямаше нищо общо с творческото търсене. Дребнав спор за уточняване на заслугите...

За световното първенство във Варна замина отбор. В пълния смисъл на думата. В разгара на борбата за определяне на тройката взех интервю от четирите наши състезателки. Всяка, независимо от голямото си желание, от голямата си надежда да стане световна шампионка, посочваше като най-сигурна претендентка за тази титла Гилова. Самата Мария казваше: „Българка ще е!“ И макар че това е индивидуално състезание, имаше голяма конкуренция и борбата не се

вземат от едно толкова силно първенство. Сега за Хавана заминаха три състезателки, които в никакъв случай не могат да бъдат наречени отбор. Не се намери нито един фоторепортер, който да успее да ги събере поне за снимка. Коя ще стане световна шампионка?

Може би Мария Гилова. Мария има на своя страна името на веднъж некоронована и веднъж коронована кралица на художественията гимнастика, има необикновен чар и артистичност, които пленяват публиката. Ако съумее да се възползува от всичко това, ако съумее да преодолее затрудненията, които сама си създаде в последната година, ще трябва да признаем, че това е рядък феномен, който не се влияе от нищо. Ще трябва да ѝ признаем изключителната дарба да се съсредоточава на състезанията и да надминава дори себе си в решителната минута. Ще трябва да ѝ признаем, че е най-зрялата, най-готовата за тази титла гимнастичка. Но въпреки всичко не можем да я поздравим за лоялността към другите...

Може би световна шампионка ще стане Нешка Робева? Има всички качества за това. Добра състезателка, била е вече вицешампионка, калена е в три световни първенства. Не споделям на Нешка

тези три дни в Хавана ще бъдат добрите дни на Нешка? Дали тази силна гимнастичка с толкова слаба психика ще издържи високото напрежение, започнало толкова по-рано от състезанието?

Може би световна шампионка ще бъде Красимира Филипова? Нещо си спомним, че неведнъж е побеждавала и световната шампионка и вицешампионката. Технична, изрядна, чиста състезателка, Филипова има всички преимущества, когато артистичността на едната и темпераментът на другата изневерят.

И така изпращаме три равностойни претендентки за титлата „абсолютен световен шампион“. Казвам го съвсем убедено — в сега, когато няма възможност да се „повлияе“ без сянка от дипломация. И мисля, че никой няма да се изненада, ако на 14 ноември прочете във вестниците което и да е от трите имена като име на победител. За съжаление няма да се изненадаме и ако не наберем нито едно от трите имена. Така или иначе, така напрегнати, както отбиха, ще им трябва много време за концентрация. Ще им трябва много сили, за да бъдат Мария Гилова, Нешка Робева, Красимира Филипова. А на ул

НАСТЪП-ЕНИЕ

ПРАГА, специално за „СТАРТ“

Първенството на ЧССР по художествена гимнастика, четиринеденно, което бе почти в навечерието на световното първенство в Куба, съсредоточи върху себе си вниманието на цялата гимнастическа общественост у нас. Изненадващо се получи още в началото на първенството. С непокорната дълга най-добре се справи 18-годишната Марцела Клигерова, тип състезателка, майстор на техниката при игра с уредите, девойка със здрави нерви и изключително музикално чувство. Спечели както многобоя (37,60), така и финалното състезание с топка.

Втората в класирането, Яна Хруз (23-годишна), е съчетание от майсторство с лирична възбуденост. Втората за Куба се допълва от първата Яна Вонашкова (трейнерка Жвета Черна), която най-добре показва нестабилност в многобройните финали, а завари вече много и с типичната за нея точност. Тя бе най-успешна в съчетанието с лента и обръча, единствената от чехословашките състезателки, която вече е участвала на световно първенство в индивидуално изпълнение и спечелила със своята прецизност и упоритост.

В художествената гимнастика в Чехословакия възлага отново големи надежди на ансамбловото съчетание, чиято авторка пак е Жвета Черна. В Копенхаген нейното съчетание с шестте участнички завоюва първия медал, а във Варна бронзови. И този път колективната си своята игра по мотиви на танца „El condor pasa“ жеста атакува някои от челните места. Освен посочените вече трима участнички (за Куба няма да за

Втората абсолютна световна шампионка Хана Мичехова

минне отделен отбор за индивидуалните състезания и отделен за ансамбловото съчетание) членки на този колектив са още Ирена Станкова (резерва на световното първенство в Прага и участничка в

ансамбловото съчетание в Копенхаген), Иржина Блахова — Неколова (омъжила се в началото на септември) и Станислава Франтова.

Миля ХАНЗЛИКОВА

ВСЯКА Е ПРИМА

ПРАГА, специално за „СТАРТ“ от АПН

Втората по купата на СССР, съчетана от 22-годишната Елена Карпухина педагогически институт Алфия Назмутдинова. В своите съчетания тя включва сложни елементи. Затова в играта й преобладава динамиката, рязкост на движенията. В този сезон стабилност в играта на най-добрата постигна и 20-годишната московчанка Елена Карпухина, студентка в Централния институт по физкултура. Преди 4 години Елена стана абсолютна световна шампионка в Копенхаген, но не успя да я преследва на световното първенство в Прага. Днес обаче възпитаничката на треньорката на СССР Валентина Баташев е готова да се бори за най-високата титла.

Втората абсолютна световна шампионка Людмила Савинкова е готова да се бори за най-високата титла. В своите съчетания тя включва сложни елементи. Затова в играта й преобладава динамиката, рязкост на движенията. В този сезон стабилност в играта на най-добрата постигна и 20-годишната московчанка Елена Карпухина, студентка в Централния институт по физкултура. Преди 4 години Елена стана абсолютна световна шампионка в Копенхаген, но не успя да я преследва на световното първенство в Прага. Днес обаче възпитаничката на треньорката на СССР Валентина Баташев е готова да се бори за най-високата титла.

Втората абсолютна световна шампионка Елена Карпухина е готова да се бори за най-високата титла. В своите съчетания тя включва сложни елементи. Затова в играта й преобладава динамиката, рязкост на движенията. В този сезон стабилност в играта на най-добрата постигна и 20-годишната московчанка Елена Карпухина, студентка в Централния институт по физкултура. Преди 4 години Елена стана абсолютна световна шампионка в Копенхаген, но не успя да я преследва на световното първенство в Прага. Днес обаче възпитаничката на треньорката на СССР Валентина Баташев е готова да се бори за най-високата титла.

гогически институт Галима Шугурова, претърпя неуспех в турнира за купата на СССР. Галима напусна обръча, но нейната треньорка смята, че това е само неприятна случайност. Ръководителите на сборния отбор споделят тази оценка. Галима Шугурова притежава изключителни артистични данни, движенията й са стремителни и пластични.

Първата абсолютна световна шампионка Людмила Савинкова

В шесторката за ансамбловото съчетание влизат 16-годишната Елена Леонтиева от Астрахан (висока 169 см, тежка 56 кг), 26-годишната Татяна Машкова от Рязан (164, 56), 17-годишната Жана Васюра от Киев (168, 54), 16-годишната Наташа Говорухина от Свердловск (165, 53), 19-годишната Ала Засухина от Астрахан (166, 52) и 20-годишната Наталия Бордушко от Минск (154, 46). В резерв са 16-годишната Наталия Крашенинникова от Ставропол и една от най-именитите съветски гимнастички — Любов Середина — Парадиева, която неотдавна бе оперирана и участвало й в световното първенство е под въпрос.

Кой ще бъде най-опасният съперник на съветските гимнастички в Куба?

— Преди всичко българките — отговаря на този въпрос Валентина Баташев. — Серioзна конкуренция очакваме и от пратениците на КНДР, Япония, Унгария, както и от домакините на първенството — кубинските гимнастички. Вече три години те се готвят под ръководството на съветската треньорка Зинаида Подолска.

Андрей БАТАШЕВ

Третата абсолютна световна шампионка Елена Карпухина

ГУБЯТ МЛАДИТЕ ТАЛАНТИ?»

МИТЮ ДИЧЕВ — началник «Лека атлетика» в дружество «Славия»:

— Най-важната причина според мен е тази, че не се издирват действително най-талантливите (и перспективни) състезатели. В страната работят около 300 квалифицирани треньори. Най-простата сметка показва, че ако всеки един от тях издирва само по едно младо дарование на година, всяка година 300 таланта ще прекратят прага на лека атлетика. Но това не става... Пагубно въздействие в това отношение оказва точкогонството. От всеки дружествен треньор се искат точки и той трябва да работи ден за ден, месец за месец, проява за проява. Треньорите са принудени да водят за внимание с големи групи начинаещи атлети и атлетки — от по 50—60 души. При нас, в «Славия», ограничихме този брой максимално до 20, като успяхме да убедим ръководството на дружеството да не се гонят бързи успехи, треньорите да работят изистина в спокойна обстановка.

Критерият за тренировъчната работа (това вече сме възприели в «Славия»), за дейността на един или друг треньор по лека атлетика в дружествата трябва да бъде не точката, а прирастът на тренираните от него състезатели. Нужно е да се обърне по-голямо внимание на подготвителните групи! За да не бъдат голословни, ще си послужа с пример. Преди една година и подготвителната група към «Славия», с която работи учителката Мария Манолова, ни направи впечатление един от нейните възпитаници — Ивайло Горанов. Можехме веднага да го препратим към треньора Димитър Милев. Но решихме да не избързваме. И не сбъркахме. Дядо Горанов на Милев по-късно и само за пет месеца подготвока младият атлет стана шампион на хвърляне диск и втори на тласкане гюле сред юношите — м.л. възраст. Сега обаче сме решили да не форсираме подготовката на Горанов, да запазим неговия талант...

Сериозна пречка за израстването на младите таланти е липсата на материална база за зимна подготовка. В това отношение мога да дам пример. Преди две години бе взето решение да се построи покрита лекоатлетическа писта в Кирковски район. Осне през есента на миналата година се изляха основите за нея, но и до ден днешен пистата (142 метра дълга и 22 метра широка) си остана само с... основите, които потънаха в бурени!

Има още една съществена причина за отлив на младите таланти. В «Славия», към Главното управление на Строителните войски, още през 1966 година бе създадена спортна школа. В нея обаче почти няма лекоатлети. А има борци, боксьори, щангисти... Причината за това е, че лекоатлетите са със средно образование и не постъпват на служба в Строителните войски. Една малка част от тях се озовават в армейската спортна школа «Чавдар». Нещо повече. Тази есен нашият атлет С. Димитров, бивш юношески рекордьор на тласкане гюле, постъпи в школа «Чавдар» вместо при нас... Вече направихме необходимите постъпки нашите лекоатлети да отбавят за в бъдеще редовната си военна служба към Главното управление на Строителните войски.

В дружеството ни се получи неотдавна писмо от Красимир Николов, спринтьор от Габрово, който понастоящем отбива редовната си военна служба в Южен фронт. Момчето е с първостепенно постижение на 100 м, но както пише, сега едва ли би постигнал време 11,0 сек., тъй като понастоящем няма възможност да тренира. Николов безспорно е талантлив юноша, но след година-две (сигурен съм в това!) ще излезе от пистата. И тогава може би мнозина ще се чудят защо се губят младите таланти...

ЛЮБЕН КОНТЕВ — методист по футбол в научния център на ЦСКА «Септ. знаме»:

— Въпросът е важен и сложен. И все пак причините за това не са многобройни (става дума за футбола). Мисля, че една от тях е липсата на стройна, добре обмислена организация на мачовете. Известно е, че състезанието най-добре формира младия футболист, че то е неразделна част от учебно-тренировъчната дейност. За съжаление календарът на футболните срещи съвпада с този на учебните занятия. Според мен това е неправилно! В случая има и нещо друго. Броят на официалните състезания не е голям — месеците юли, август и септември не се използват за обучение на младите. Погрешно е и за в бъдеще в края на учебната година да се организират финални мачове. Сегашната практика на подбора и начинът за подготовка на младите футболисти страдат от един сериозен недостатък — липсват турнирите, за които най-подходящият период е лятният, когато и децата, и юношите (м.л. и ст. възраст) са свободни от занятия в училище.

У нас те не играят на турнири-начала, а заминават навън, за да участвуват в авторитетни турнири! И няма нищо чудно, че рядко там търпят неуспехи... В недалечното минало имахме един хубав международен юношески турнир «Тодор Горчев». Той излезна от нашия календар, а подобни турнири се въвежда в Румъния, Унгария...

Сериозна спънка за растежа на младите футболни таланти е липсата на повече международни срещи. В това отношение календарът на детско-юношеските ни отбори е слаб. А това безспорно оказва своето въздействие върху психиката им. Ще взема за пример нашите юноши. През тази година те участваха само в един единствен турнир в Кремона (Италия) през септември... Съществува наистина парадокс в подготовката на българските юношески представителни отбори за участието им в различните меж

Често пъти са ми задавали въпроса: защо сегашните юноши играят без самочувствие и размах, без творчество, защо се чувствуват неволно пред пълните трибуни? Според мен отговорът трябва да се търси преди всичко в обстоятелството, че те рядко играят преди мачовете на представителните мъжки отбори. Един пресен пример. На 13 октомври на стадион «Народна армия» се срещнаха в мач за «А» РФГ ЦСКА «Септ. знаме» и «Берое», а юношеските състави играха помежду си чак на 7 ноември!

Мисля, че във връзка с подобряване качеството на детско-юношеския футбол като резерва на отборите от майсторската група ще бъде уместно за в бъдеще да се организират официални срещи в учебно време, като пътуването — отиване и връщане — става в деня на срещата (неделя или празник). За тази цел би трябвало да се обособят отделни групи на базата на териториалния принцип. Например — първа група (София, Пловдив, Пазарджик, Благоевград), втора група (Варна, Шумен, Разград, Голубхин, Русе), трета (Бургас, Сливен, Ямбол, Стара Загора) и т. н.

Радостен миг от преди 10 години: Хр. Илчев е забил топката във френската врата. Отиваме на допълнителен мач с „петлите“ в Милано.

56 БЪЛГАРИ В 10 МАЧА

Десет срещи, между които за европейско и световно първенство, са играли досега отборите на Франция и България. Ето преди всичко хрониколата на срещите:

- 9. VI. 1932 г. София България — Франция 3:5
- 24. III. 1938 г. София България — Франция 1:0
- 25. XII. 1957 г. Париж Франция — България 2:2
- 11. X. 1959 г. София България — Франция 1:0
- 11. XII. 1960 г. Париж Франция — България 3:0
- 12. XI. 1961 г. София България — Франция 1:0
- 16. XII. 1961 г. Милано България — Франция 1:0
- 29. IX. 1963 г. София България — Франция 1:0
- 26. X. 1963 г. Париж Франция — България 3:1
- 8. IV. 1970 г. Руан Франция — България 1:1

В десетте мача са играли общо 56 български футболисти, а само в осемте срещи след 9 септември 1944 г. — 38. Рекордьори са известните Иван Димитров и Димитър Якимов, играли по седем мача.

Двадесетте гола, изпратени в мрежите зад известни френски вратари, са дело на осем състезатели. Между тях ще се запомнят имената на Ас. Панчев, отбелязал през 1932 г. и трите гола за България (единствен асистент в срещите между двете страни), Якимов, автор на два гола, единия от които — на стадион „Сан Сиро“ в Милано — изпрати България за първи път във финалите на световното първенство, на Тодор Диев, отбелязал също два гола. Оставяните реализатори са: М. Лозанов, Несторов, Колес, Илиев и Жеков — по 1 гол.

А в двата има още празни места! Трябва да бъде попълнена — при това сериозно! — още утре...

Момент от двубоя на стадион „Сан Сиро“ в Милано, където с победното 1:0 си проправихме път към финалите за световно първенство в Чили

ФРАНЦИЯ «ТИП 1970-71»

...Преди година и половина в Руан, в късните вечерни часове след мача Франция — България (1:1), френският журналист Робер Верн, водач на „опозицията“ срещу селекционера на „петлите“, се обърна към един от българските журналисти с въпроса, какво мисли за френския национален отбор.

Отговорът бе приблизително следният:

„Един чудесен отбор, който безспорно има бъдеще. И все пак той страда и може би винаги ще страда от някои недостатъци. Защото едва ли може да има футболно поколение, което

да обединява най-силното в една страна. Винаги има по-стари или по-млади, които са по-добри...“

Верн изглеждаше доволен от чутото, вероятно някои от собствениците му мисли намриха неутрално потвърждение. А през лятото на тази година специалният пратеник на „Старт“ си позволи да повдигне същия въпрос пред самия Жорж Булон...

— Въпрос на разбиране — отговори той. — Френският национален отбор е отворен за всички. Но моята цел е да създам „клуб Франция“ с един поствътен, макар и разширен състав. Аз искам да създам отбор и то

ва е дълъг процес. Други предпочитат да „селекционират“ своя отбор току преди един мач и да го изпратят на терена. Не мисля, че това е по-доброто...

И поне досега, дори след много ожесточени критики след загубата срещу Унгария, Жорж Булон остава верен на своята теория и... практика. Иначе едва ли може и да бъде Булон търпелив да търси реванш за френския футбол след загубата на „петлите“ на свой терен от Норвегия и елиминирането от световното първенство в Мексико с един млад състав, измина с него два годишен път, в който радостите бяха далеч повече от огорчението; и трудно може да се откаже от своята „линия“.

А така или иначе, Франция

Васил СПАСОВ:

ОТИВАМЕ ДА СПЕЧЕЛИМ!

Преди заминаването на нашия национален отбор за Нант разговорчето със старши треньора Васил Спасов.

— И за нас, и за французите пътят към първото място в групата минава през две победи — сподели той. — Затова решителен ще бъде първият мач, на френски терен. Срещу нас отборът на Франция ще играе много по-амбициозно, отколкото срещу унгарците. Очаква ни тежко изпитание, при което няма място за никакво подценяване на противника. Такова убеждение се помъчих да вдъхна и у футболистите ни по време на подготовката. Задачата е трудна, но изпълнима. Ще играем нападателно, но не авантюристично...

— Какво искате да кажете: че ще се стремим към победа с 1:0?

— Защо с 1:0? Ако успеем да вкараме повече голове, толкова по-добре! Понятието „нападателен

стил“ може да се тълкува по различен начин. Да играеш нападателно — това не значи да държиш непрекъснато 3—4 състезатели на първа позиция. Когато защитата е притисната от противника, нападателите са длъжни да се връщат на мош, а после при първата възможност отново трябва да се нагърбва с атакуващите си задачи. Естествено, че във Франция не можем да играем със същите чувства и намерения като французите.

— Как премина последната фаза от подготовката?

— Тя бе насочена към постигане на нашата цел: две победи! Смятаме че сега отборът е в по-добро състояние, отколкото в края на септември, когато играхме с унгарците. Контролното изпитание в Букурещ ме задоволи. Но сега едва ли има смисъл да приказваме повече — сът на решителната битка вече е тук и е ударил!

ЖУРНАЛИСТИТЕ СРЕЩУ БУЛОН

След мача Франция — Унгария 0:2 треньорът на френския отбор Жорж Булон заяви:

„Станахме жертва на две неща: първо, на един много добър унгарски тим и второ, на нещастния си ден. Отрази се и преумората у нашите играчи. Аз обаче продължавам да вярвам в тоя отбор, защото е млад и подлежи на усъвършенстване. Не виждам как той може да бъде подобрен в момента чрез включване на нови играчи и промени в стила на игра.“

Да чуем сега как Булон обяснява причините за загубата. Ето неговите думи:

„Първо, класата на унгарците, които са по-добри футболисти от нас и които тоя ден откраднаха нашите оръжия — бързината и агресивността. Когато играят така, унгарците не могат да бъдат победени от французите. Това обяснява 70 процента от нашата загуба.“

Второ, контузията на Лубе още в първата минута, която намали нападателните ни възможности. Лубе беше в отлична форма и разчитахме много на него.“

Трето, френският отбор направи мач на средно равнище в сравнение с показаното по-рано. Това отчасти може да се обясни с преумората, но не само с нея. Сега, когато във френския шампионат участвуват 20 отбора и началото на сезон е издърпано напред, най-удобният месец за международни мачове е септември...

Изводите на френските футболни журналисти в редица пунктове се покриват с мнението на Булон — преди всичко по отношение на унгарската класа и липсата на свежест у „петлите“. Но независимо от това треньорът стана прицел на остри стрели, изстреляни към него от различни посоки. Във „Франс футбол“ Жак Феран подчерта, че в сегашния си състав френският отбор няма дефанзивен полузащитник, който да неутрализира втория централен нападател на противника — основната задача и на Мези, и на Мишел е да поддържат нападението. За промени в единадесеторката апериха и други, защото Джоркаеф е вече 32-годишен, Ростани е в слаба форма тая есен, а в същото време всепризнати като най-добри крайни защитници във Франция се

га са марсилците Лопес и Кула. Никато категоричен от всички е Робер Верн в „Експресо“: „Смятам, че срещу Унгария на „Коломб“ не играха 10-те най-добри наши футболисти в момента. Учудва ме консервативният при съставянето на националния отбор. По начало една национална гарнитура е „по-крехка“ от клоните състави, защото играе по-малко мачове и е трудно да се постигне желаната хомогенност. Нормално е в националния отбор да стават минимални промени, но твърде опасно е да го превръщаме в отбор, в който е по-трудно да влезеш, отколкото в някой английски клуб.“

В „Юманите“ Жан-Клод Гри подхвърля: „Некономичният стил на игра, възприет от Булон, може да бъде използван с успех само от играчи в пълна физическа готовност — иначе слабостите на стемата се проявяват по най-критичен начин.“

Едва ли обаче упоритият Булон ще прибягне до промени в състава ако те не бъдат продиктувани от травми или неразположение на играчите избраници. При това голямо неизменна ще остане и съставът на игра. Затова начинът, който унгарците извоюваха успешно в Париж, може да служи като добър пример и за нас.

„Трябва да направим всичко, да победим България и си отменим тим на нея за голямото разочарование на „Коломб“ срещу унгарски отбор!“ — провиква се Жак Феран. Но общото настроение във Франция вече не е толкова бойско и оптимистично, както беше преди 9 години, когато разбират, че бива да се върва безрезервно в „става от Порто Алегри“ на Булон. Тогава какво? Да се сменят играчите, треньорът?

Може би най-прав е Ролан Пливан, който пише в „Юманите“: „Слабите пунктове на френския отбор са от физическо, тактическо и психологическо естество. Те са толкова очевидни, че за оправяването не е достатъчна смяната на играчите или селекционера. Френският единадесеторка страда от слабостите на цялостната организация на футбола в страната, от слабостта на цяла една система. А това излиза извън рамките на футбола.“

„тип 1970—71“ е състав с определена облик.

Един състав, който разчита на своята жизненост, изразена преди всичко в голямото движение и във високите скорости; на своята агресивност, основана на голямата пермеметър на действието.

В повече от случаите в своето двугодишно дело Жорж Булон успяваше да намкра достойни изпълнители за своята тактика, за онова, изразено най-шаблонно, 4—4—2, което даваше много възможности и за сигурност и защитата, и за сравнително добра резултатност. Наистина понякога обвиняваха Булон, че предпочиташе защитата. Критиците често обаче забравяха, че във всеки мач всеки играе толкова, колкото му позволят съперниците.

И затова на критиките след мача с Унгария трябва да се гледа много предпазливо. Може би най-прав е бившият национален Платони, познат от първото гостуване на Франция в София през годините на юрорданска власт: „Аз не смея да критикувам отбора за един мач. Той ще загуби и ще спечели и други.“

Затова не трябва да се очаква, че „петлите“ ще повторят всички слабости, които видяхме срещу Унгария. Дори по-възможно е обратното — българите да срещнат един далеч по-мобилизиран състав, вярал в своите редове бързината и ентусиазма, неуморимостта и игровата дисциплина, които ни създадоха толкова много грижи през ранната пролет на 1970 г. в Руан.

СЕГА ИЛИ НИКОГА!

Българският национален отбор за футбол предстои ново решително изпитание — срещите с Франция в европейско първенство. Задача е по-ясна от всякога — нужни са победи и в двете срещи, при това с убедителна разлика! Един наистина труден проблем...

Но той трябва да бъде решен — да се утвърди авторитетът на българския футбол на европейски терени, да се продължи традицията на успешно представяне в първенствата на стария континент; за да се запази — най-малко! — прагът на нашата страна да бъде водеща група и в следващия шампионат — иначе волята на жребия може да ни изпрати задълго в сянка на непреодолимо силни съперници.

Именно тези проблеми задължават българските футболисти през следващите 180 минути във Франция

и София да играят остро, нападателно. Дори донякъде рисковано нападателно!... Защото няма дори секунда за губене. Защото и един развален резултат на френска земя, продиктуван от защита на някакъв престој, както и една тежка загуба ще имат в края на краищата еднакъв горчивият вкус на поражението.

Отборът на „петлите“, независимо от есенните си колебания, не трябва да се счита за лесен съперник. Но няма може да бъде лесно на онзи, който е решил да шурмува върховете? „Петлите“ могат да бъдат победени — с цялото майсторство, което имат българските футболисти, с всеотдайно изразходване на всички физически и морални ресурси, с онова мъжество, воля и ентузиазъм, които са ни носили толкова хубави победи!

А победа ни е нужна на всяка цена. Сега или никога!

Ростанк с топката, преследван от Бене. Фрагмент от мача Франция—Унгария 0:2, 9 октомври 1971 г.

Мисел и Мези — опитът и младостта във френския отбор

Съдията ДЖОН КЕЙТ ТЕЙЛЪР

Българският национален отбор за втори път ще се срещне с него. Първата среща бе през 1966 г. в Англия по време на двубоя за световно първенство България — Бразилия. Тогава обаче английският Джон Кейт Тейлър държеше флага на страничния съдия. А сега със свирка в ръка ще бъде главен арбитър на мача ни с французите.

Тейлър, един от най-уважаваните футболни съдии на Британския остров днес, е 41-годишен. Съдийски права добива през 1948 г. и прогресира със завидна бързина. Само след два се зана гонят да ръководи финалния мач за купата на Северна Ирландия. А е едва 20-годишен!

Най-голямата чест за един британски съдия е да изведе на „Уембл“ отборите финалисти за купата на Англия. Това, което винаги е било мечтано и за Тейлър, се осъществява през 1962 г. Не след дълго го включват в листата на международните съдии на ФИФА. С особено удоволствие Тейлър си спомня и за 1964 г., когато бил поканен да ръководи финалната среща за първенство на Южна Америка между националните отбори на Бразилия и Аржентина на гигантския стадион „Маракана“ в Рио де Жанейро.

Джон Кейт Тейлър бе включен в списъка на съдиите, определени да обслужват финалния кръг за световно първенство в Мексико. Днес той е един от най-често ангажираните английски арбитри и от височината на своите 181 см винаги съумява да бъде на висота, когато трябва да раздвои правосъдие по терените на остров и в чужбина. А после се връща в месарския си магазин в Уудвърхямптън, за да дочака следващия „футболен ден“.

Материалите са подготвени от Митко ЕКСЕРОВ и Иван ЖЕЧЕВ

«ЗАКРИТИЯТ АНГЛИЙСКИ КЛУБ»...

Така понякога наричат сборния отбор на Франция. Заради сравнително много тесни кръгове играчи, на които Булон различава... А той пезависимо от номерата, които поставя на гърбовете на своите играчи, обикновено се придържа към следната схема: защита с митач (като правило — Боске), двама полузащитници (най-често — Мисел и Мези), две крила, които действуват като че продължително в средата на терена, и двама „истински“ централни нападатели.

Любимци, ако тази дума може да се използва, на Булон са: вратарят Карнос („Марсилия“, 29 г., 178 см, 72 кг, 26 мача в „А“ отбора), който е считан за един от най-добрите в Европа; учудва със своите намеси в последния момент, когато нападателите виджат топката в мрежата.

Централните защитници са почти постоянни: Джейм Нонс („Марсилия“, 24 г., 174 см, 73 кг, 16 мача в „А“ отбора), един тежък и нерешителен играч, пълен с решителност; и Боске („Марсилия“, 29 г., 180 см, 76 кг, 40 мача в „А“ отбора), футболист от европейския класа, много тесен в оти мането на топката от противника.

В средата на терена „оперират“ Мисел (24 г., 175 см, 70 кг, 21 мача в „А“ отбора), чийто главна сила е точността на действията, и Мези (22 г., 175 см, 68 кг, 9 мача в „А“).

Централни нападатели са Ерве Ребели (25 г., 174 см, 71 кг, 47 мача в „А“), един от най-добрите реализатори на Франция (автор на 10 гола за „А“ състава), който обаче сега е в сянката на двама от чуждестранни легиони — югославинина Скоблар и африканеца Кейта, и Шарли Лубе (25 г., 174 см, 72 кг, 27 мача в „А“ отбора), едно крило, което респектира с експлозивност, бързина и много силен удар.

Почти постоянен носител на флажката с № 11 е Берета (25 г., 188 см, 86 кг, 20 мача в „А“), едно крило, което блести в сянката на типичен флагов играч, и с големите си тактически възможности в средата на терена.

Впрочем всички тези състезатели са добре познати на българските национали. А това вече не е малко...

БАЛАНСЪТ НА ФРАНЦУЗИТЕ

От 1 май 1904 г., когато игра своя първа международна среща, френският национален отбор има в баланса си общо 335 мача между държавни срещи с футболисти от 35 страни. Ето цялостната равностойност:

Австрия	15	6	1	6	27:34
Англия	28	5	3	20	31:121
Аржентина	4	1	1	2	4:5
Белгия	58	18	14	26	101:137
Бразилия	2	0	0	2	4:8
България	10	4	2	4	20:12
Германия	4	1	1	2	5:10
ГФР	7	3	3	1	18:15
Гърция	2	1	1	0	8:2
Дания	2	0	0	2	1:26
Ейре	7	3	2	2	14:10
Исландия	2	2	0	0	13:1
Испания	16	3	4	9	16:44
Италия	24	3	5	16	32:68
Литва	1	1	0	0	7:0
Люксембург	10	9	0	1	48:10
Мексико	3	2	1	0	8:4
Норвегия	7	5	0	2	11:5
Парагвай	1	1	0	0	7:3
Полша	5	3	1	1	13:7
Португалия	12	8	1	3	25:18
Румелия	3	1	0	2	6:8
Сев. Ирландия	2	2	0	0	7:1
СССР	4	1	2	1	9:10
Уелс	3	2	1	0	9:3
Унгария	15	2	2	11	17:43
Уругвай	2	0	0	2	2:7
Финландия	2	2	0	0	7:2
Холандия	11	4	0	7	24:40
Чехословакия	12	4	0	8	16:22
Чили	2	1	0	1	6:1
Швейцария	27	11	6	10	50:51
Швеция	7	3	0	4	7:5
Шотландия	7	2	0	5	6:10
Югославия	18	5	4	9	27:34

Обща 335 119 55 161 606:778

ВРЕМЕ Е ВЕЧЕ ДА ГОВОРИМ ОТКРИТО ЗА НАРУШЕНИЯТА И ДА ГИ НАКАЗВАМЕ СТРОГО...

Данаил НИКОЛОВ — председател на БФФ

Личният режим на състезателите е стара тема, за футболите толкова стара, колкото може би и самата игра. За съжаление спазването на спортния режим е все още нерешен въпрос. Безспорно първо условие за това е липсата на достатъчно самоконтрол и дисциплина у самите футболисти, но това не изключва и отговорността на ръководителите. Напротив, именно от тяхната възискателност, от тяхната непримиримост към нарушенията на спортния режим зависи твърде много. Особено за футбола, където местните интереси, запалникощината, фаворизирането на отделни футболисти водят най-често до безпринципност и компромиси. Така се вреди на самите футболисти и като спортисти, и като граждани. Не може да си представим съвременния спортист способен на дългогодишна резултатна състезателна дейност, при сегашните темпове на тренировки и напрегната игрова програма, ако нарушава спортния режим. Това е съвсем очевидно, но въпреки това най-често нарушавано изискване. Ще посоча примери, които може би мнозина знаят, защото засягат елитни отбори и футболисти, но за всички трябва да бъде ясно, че докато не изгорим с нажежено желязо техните „грехове“, трудно можем да влияем на останалите.

В „Славия“, „Локомотив“, ЦСКА и други отбори и сега проблем № 1, а бих казал и враг № 1, е злоупотребата с алкохола и тютюнопушенето. И то не за едници, а за основно ядро състезатели.

Съвсем наскоро и ние трябваше да се червам заради младия и надежден футболист Георги Илиев от „Локомотив“ — София, който облича и екипа на младежкия национален отбор и от който отбор беше изключен за употреба на алкохол. Макар че в момента отбива военната си служба в ж. п. войски и въпреки наложеното му наказание от БФФ, той използвал правата си да излиза за тренировки и състезания и в пияно състояние предизвика публичен скандал. Наложено за това си поведение да изтърпи сериозно наказание — 15 дни арест. Неприятно е и за нас, и за него, разбира се, защото мнозина го познават като футболист, а изведнъж се проявява като нарушител на обществен ред. За съжаление и в този случай се намериха хора, които не си дават сметка, че със своето „защитничество“ не могат да помогнат с нищо. Дали Илиев ще играе един мач повече или по-малко, не е най-важно. По-важно е да разбере, че ако не спазва спортния режим, ако не се държи като добър гражданин, няма въобще да играе футбол.

Не са малко сигналите и за таква състезатели като Бисер Михайлов, Христатиел Денев, Давидов, Йордан Филипов, Петър Петров, които не държат достатъчно сметка, че са отговорни за своите прояви не само на стадиона, но и във от него като граждани, познати на нашата общественост, като талантиливи футболисти.

Едва ли има смисъл да се доказва, че непримиримостта към нарушенията е много важно, няма да бъде пресилено, ако се каже, дори най-важното условие за успех. Точно затова много съществен е въпросът и за личния пример на треньорите, а трябва да признаем, че са малко въздържателите между футболните треньори.

Само ако се създаде обществена нетърпимост към нарушенията на спортния режим, ако всяка проява от подобен род се наказва без компромиси и строго, ще има полза. Но за да бъде борбата успешна, трябва да се води с еднакво усърдие от всички — федерацията, дружествата, секциите, треньорите и т. н.

Като казвам всичко това, не изразявам само моето лично мнение. Всички в бюрото на БФФ са за най-строгo порицание и най-сериозни наказания, когато става въпрос за нарушаване на спортния режим.

ЧАШКА КОНЯК В БАР «ЛОТОС»...

Късно след полунощ. Салон, пълен с цигарен дим и алкохолни пари. Дразнеща светлина и мътни погледи. С безразличие „публиката“ чака часа на първия трамвай. И в този момент става интелектуално... На една от масите между сервитьора и клиента избухва разпра. Поводът няма значение, една чаша в лицето на един млад човек със спортна стойка и шумни реплики. На другия ден мъвата разнася името на един футболист — „Снощи в бар „Лотос“ Денев и сервитьорът изнесоха най-интересния номер в програмата...“

Неприятният повод ни среща с треньора на ЦСКА „Септемвриски знаме“ Манол Маволов:

„Зная този случай. Не мислете, че сме му го простили. В нашия отбор се държи строго за всяко нарушение. Денев и друг път е създавал подобни неприятности. Въобще с него има доста затруднения по отношение на дисциплината. Всички го ценят за добрите му качества като футболист, но това не означава безкрайни прошки. Напоследък виждам, че има промяна в държането му, че държи сметка за обещанието си. Ако го наруши, ще се прости с футбола! За съжаление има и други, на които се услажда и пушенето, и пиенето. Но нямаме намерение да отстъпваме от строгите изисквания, които цялото ръководство на ЦСКА поддържа.“

Неприятно ми е, когато любители на футбола ме срещнат и говорят, че в София има „тайни кътчета“ в квартални кръжми, където привилегировани консуматори са футболисти. Точно затова мисля, че цялата наша общественост трябва да ни съдейства, не само да осъжда тези прояви, но и да реагира винаги, навсякъде, където има повод за това. Ако всички ние, ръководителите, хванем здраво в ръцете си контрола над състезателите, дори и най-своеправните ще спазват задълженията, които налага спортният статут.

АЛКОХОЛ, ТЮТЮН И СПОРТ

Д-р С. АВРАМОВ
главен лекар на Републиканския център по спортна медицина

Високи спортни резултати са възможни при системна физическа, спортно-техническа и психологическа подготовка. В тази подготовка главно място заема спазването на строг спортен режим.

Алкохолът е общоклетъчна отрова, която уврежда всички органи и системи на човешкия организъм, особено нервната система. Нарушава се нормалното равновесие между основните нервни процеси на задържане и възбуждане.

Интерес представляват изследванията на германския учен Херскеймер. Той провежда състезание между двама спринтьори, които имат еднакво постижение на 100 метра гладко бягане — 10,6 секунди. Непосредствено преди състезанието той дава на единия от спринтьорите 100 грама вино. Състезателят, консумирал преди старта виното, е дал по-лошо постижение — 10,8 сек.

Приемането и на малки количества алкохол води до настъпване на „кислороден глад“, до промени във висшата нервна дейност, което дава отражение върху изградената динамичен стереотип. Под влиянието на алкохола се разстройва бързината и точността на реакциите, възможностите за съсредоточаване координацията на движението и т. н. Може да се очаква, че такива спортисти ще допускат много грешки (футбол, баскетбол, борба и др.), пропуснати възможности за реализиране на големи положения поради недостатъчна бързина при ориентирването в игровата обстановка, поради неточност и дейността или мудност, настъпила поради преждевременно изчерпване на кислорода и умора.

Много спортисти и изтъкнати майстори на спорта подценяват значимостта на тютюнопушенето като фактор, който уврежда здравето и техните спортно-технически резултати. С това може да се обясни фактът, че броят на спортистите, които пушат, е значително по-голям от тези, които консумират спиртни напитки. Най-голямо значение за спортиста и за човека изобщо има влиянието на никотина върху сърдечно-съдовата система. Установено е, че сърцето на пушача за едно денонощие извършва около 25 000 съкращения а повече от сърцето на непушача. Това е едно сериозно допълнително натоварване, което води до преумора, до изтощение. Интерес представляват изследванията на немския физиолог Клемш, който установява, че изпушването на половин цигара изморява сърцето толкова, колкото колоездене срещу вятър в продължение на половин час.

Настъпнала умора след изпушване на 20 цигари е равна на умората, получена след 8-часова езда на велосипед срещу вятър.

Никотинът има съдосвиващ ефект, което води до увеличаване на кръвното налягане, уврежда се дихателната и храносмилателната системи. Всяка изпушена цигара отнема значителна част от кислорода, определен за отделните органи и системи в човешкия организъм.

Подчергано е влиянието на никотина и алкохола при т. нар. технически спортни дисциплини (гимнастика, ски-спорта, спринтовете бягане и скоковете, стрелбата и др.), при които за постигането на високи спортни постижения са необходими точна координация на движението, съвършена равновесна устойчивост, пълна концентрация на вниманието, максимална бързина на реакцията и зрительна острота.

Разстроена под въздействието на никотина или алкохола фина координация на движението на гимнастика и намалената зрительна острота снижават спортно-техническите резултати. Съчетанието на отделните уреди са особено затруднени. Неточното стъпване върху трамплина или изменението дори със сантиметри опорен пункт при прескока на коня, нарушената тактична усетливост или зрителин контрол при съчетание на успоредка или висилка, настъпили под влияние на алкохола и никотиновата интоксикация, провалът упоритата дългогодишна подготовка.

Особено ярко се отразява отрицателното въздействие на алкохола и никотина при т. нар. спринтови дисциплини, при които части от секундата решават спортното постижение. Тук забавената реактивност коства на състезателя загуба на ценно време още след подаването на стартовия сигнал, която трудно се компенсира по дистанцията.

Борбата с алкохолизма и тютюнопушенето трябва да стои неперекъснато на вниманието на цялата общественост. Върхове на спортно майсторство могат да се постигнат само при образцов спортен режим.

Режимът ли? Той трябва да бъде «вся и все» за големия спортист!

Иван АБАДЖИЕВ — старши треньор на националния отбор по вдигане на тежести

За някои мои колеги въпросът за личния режим на състезателите им е въпрос едва ли не за живот и смърт. При нас, шангистите, през последните години този проблем в общи линии е разрешен. За големия шангист е нужно правилно възстановяване — активен и пасивен отдих, водни процедури, биостимулация (посемане на необходимото количество витамини). За състезателите в леките категории е особено важен и проблемът за умереното хранене. Той е свързан с поддържането на постоянно тегло за съответната категория. Атанас Киров например е известен с по-слабия си хранителен режим. В продължение на години той не е опитал вкуса на супите, строго спазва посемането на тежести. Същото важи и за европейския шампион Младен Кучев. Верно, трудно е това „посемане“ за продължителни периоди от време, но тези млади хора са се врътели на голямо и отговорно дело — достойно да защитават спортната чест на социалистическата ни родина!

Състезателите от националния отбор по вдигане на тежести много добре разбират какво означава да не пият и не пушат, да забравят, че в големия град техни познати и приятели прекарват приятни часове с весели компании в ресторанта. Така е при нас. И затова постигнатата в последно време вървях към стабилизация и повишаване. Разбира се, това не означава, че всичко върви гладко. Срещам съм понякога затруднения с пушенето. И то едва най-вече от това, че за повечето от големите шангисти в света цигарите не са чужди... И доводите, които изтъкват някои от моите състезатели, на пръв поглед изглеждат „солдни“. Но в нашия отбор няма място за компромиси и всеки състезател добре знае това! Злоупотреба с алкохол вече няма. Всеки съзнава (в един-двама изпитания и на собствените си гръб), че отклоненията водят до неоснователно забавяне на интензивния учебно-тренировъчен процес. При нас няма състезатели, които обичат да попият. Ако някой срещне шангист от националния отбор, който нарушава това правило, трябва да знае, че този състезател няма повече място в отбора! Не е необходимо да се проверят, та на една наша тренировка веднага личи — кой е лез с личния режим.

Убеден съм, че само състезател с немозерна воля, с пълно отричане от всичко, което вреди на тяхната спортна форма, могат да разчитат на успехи в съвременния спорт!

ДВЕ СРЕЩИ СЛЕД ПОЛУНОЩ

— На здраве, Христо Трайков!
— Но аз не пия нито капка алкохол.
— Тогава какво те доведе в бар „София“.

фня“. Отдавна вече е „добро утро“.

— Та ние, спортистите, не сме ли хора? След толкова дни на строг режим, тренировки и състезания и аз желая да прекарам приятна вечер с близки другари.

— Да, но утре замизват на лагер в Павел бани и ти ще бъдеш като изстискан лимон.

— Това е изключение.
— Но снощи ти беше в бар „Астория“?
— И това ли знаете? Исках да вида ин тересната програма.

Този диалог трябваше да се състои с националния състезател по класическа борба Хр. Трайков, когото наши сътрудници действително срещнаха в две последователни вечери в двата бара.

Да приемем, че Трайков (с него беше и Еньо Тодоров) не са вкусили капка алкохол. Трайков неведнъж е показвал със своите спортни постижения, че познава задълженията на големия спортист. Но няма тошно в бара, в най-неподходящите часове на денонощието трябва да се задоволяват културните интереси, и то с програма, която има съществена естетическа стойност. А тези няколко часа през двете нощи могат да обхванат много неща във вреда на спортиста. Вярваме на Трайков, че това за него е изключение. Но пишем тези редове, защото го уважаваме като голем състезател и разчитаме на одиминадата в Мюнхен да го анда на олимпийската стъпалка!

РЕЖИМЪТ НЕ Е САМО ОГРАНИЧЕНИЯ...

Федя ДАМЯНОВ
носител на бронзов медал от световното първенство по кану-каяк

Никога не съм имал неприятности с треньорите си за спортния режим. Вече натрупах доста години като състезател и

зная, че когато спазването на режима стане навик, трудно могат да те отклонят от него и най-примамливите изкушения. Разбира се, необходима е желязна воля — но без такава воля, никой не си представя спортния успех. Един млад организъм може да понесе една тренировка или състезание, дори две, както се казва, „на мускули“, но после сам най-добре разбира какво му коства нарушаването на режима. Плуваме с Виктор Бойчев вече доста време в една лодка, всеки ден тренировката ни е 15—20, пък и по вече километри и ако не се мисля за възстановяване, трудно може да се издържи такъв напрегат тренировъчен процес. Не е въпросът само до пиенето

и пушенето. За тях аз мисля, че въобще не трябва да се говори между спортистите. Дори в учебниците за началните училища може да се прочете за пораженията, които те носят на организма. Режимът на спортиста изисква точна програма за деня и строга дисциплина за нейното спазване. Ако за обикновения човек осем часа със са достатъчни за възстановяване, то за спортиста те не стигат. А освен тренировките има още много други задължения, които не са по-маловажни. За нормалното физическо възстановяване и нервно-психическото разтоварване имат особено значение и професионалните занятия, културните интереси. На

ред с достатъчния си аз наври мер починам много добре с хубав разказ на Хемингуей или Джек Лондон, или когато слушам приятна музика. Лекциите и упражнението в института не са леки, но въпреки това остава време и за театър, и за опера. А с близките приятели може да се намери винаги тема за интересен разговор на едно на чашка. Главното е всеки да намери за себе си най-подходящия, специфичен и полезен начин на живот, да си изработи правилна и рационален личен режим и да спазва неотклонно — защото без това няма голем спорт. За мене режимът не означава ограничения — той е главното условие, за да живеем пълноценно.

В малката тренировъчна зала на спортния център „Диана“ в София нищо не се е изменило. И все пак атмосфера та е напрегната, сякаш предстои нещо необикновено. Тренировката на националния отбор по джудо под ръководство то на Ал. Негенцов не „дърви“. Коприлевски не показва характерното си старание — прави нещо, но само за да печели време. Не може да се похвали за особено старание и колегата му Лечев. Изведнъж вратата се отваря. Всички за мръзват на местата си, а след това бързо се подреждат в традиционната редица.

— За среща на олимпийския и световен шампион Инокума...

Скромният поклон „рей“ приветствува прославения японски джудист, сега треньор на националния отбор на „Страната на изгряващото слънце“ и преподава тел по джудо в Токийския университет. Пристигнал у нас заедно с големия приетел на България, японския политически, обществен и спортен деятел проф. д-р Шигейоши Мацумае, Инокума прояви заинтересованост за развитието на спорта джудо у нас и прие поканата да изнесе показни тренировъчни уроци с членовете на националния отбор.

Облечен в традиционната униформа, препасал бяло-червения пояс (само джудисти, имащи степен над 6-и дан, могат да носят този пояс), японският специалист набързо се „разкръши“ и без да губи време, поясни:

— Идвам за първи път у вас. Преди три години щях да ви посетя заедно с наши джудисти, но това се осуети. Все още не съм видял България, представена на световния тепих, но като гледам снажните ви фигури и хубавите ви физически качества, съм убеден, че ще се срещнем в Мюнхен и на световния шампионат. Една от причините да посетя вашата страна е взаимното желание да обменим опит по един спорт, който е нашата национална гордост. В спорта не бива да съществува егонизъм. Ето защо ще ви разкрия „тайната“ на двете мои най-опасни и ефикасни хватки.

... Всеки искаше да стане спаринг-партньор и демонстрант на Инокума. Един след друг той хвърляше всички на тепиха...

— Има три важни, бих казал, изключително важни изисквания към състезателя джудист. Много често се случва да

се срещнеш не само със силни, но и със значително по-тежки противници. Затова трябва да действуваш СВЕТКАВИЧНО, да бъдеш СИЛЕН и... да си майстор на ТАЙМИНГ (да издебаш подходящия момент за прилагане на хватката). Тези три необходими се обуславят взаимно...

Липсваха бележници (?!), но едва ли някой от присъстващите ще забрави указанията на шампиона-гост.

— Запознавам се с джудо вече 20 години и не мога да твърдя, че изгълбявам съвършено всички познати хватки. Ето защо нека никога не се заблуждава, че е станал майстор на джудото! Ако искаш да постигнеш хубави резултати, трябва да внедриш в маниера си на борба непрекъсната АТАКА.

Погрешно е да се тренира само със средствата на джудото. Полезни са бягането на къси разстояния (100-метрови отсечки), кросовете, вдигането на тежести (от легнало положение), акробатиката и т. н. При всяка моя тренировка, на времето отделях по 15—20 минути за

гимнастика. Винаги тренирах от началото до края на дадена тренировка без почивка. Това повишаваше интензивността. Така например изпълнявах влизането „учи-коми“ по 300—500 пъти без противник, а с противник — по 50—100 пъти.

Бих желал да споделя, че националните ви състезатели имат качества, но им липсва най-важното — ТАЙМИНГ. Много бавна е скоростта при прилагането на хватките...

Академичният час отдавна бе свършил, а на никого не бе скучно. В погледите, от правени към световния шампион, можеха да се доловят още много въпроси. Но командата „Мате!“ (спри) сложи край на незабравимата тренировка със световния и олимпийски шампион Инокума.

Емил АНТОНОВ

НА СНИМКИТЕ: Световният шампион Инокума по време на демонстрациите с българските джудисти в зала „Диана“.

Снимки: Чавдар КУРТЕВ

ЕДИН НЕЗАБРАВИМ ЧАС СЪС СВЕТОВНИЯ ШАМПИОН ПО ДЖУДО

ГОЛЕМИТЕ ГОВОРЯТ

Един от върховете на спортната 1971 година е новият световен рекорд в скока на височина, поставен от австрийската атлетка Илона Гузенбауер — 192 см, — след като повече от 10 сезона предишното рекордно постижение на румънката Йоланда Балаш (191 см на 16 юли 1961 г. на стадион „В. Левски“ в София) оставаше непревземаема крепост. Използуваме едно интервю с Гузенбауер във френския вестник „Екип“, за да открием нашата нова рубрика, в която ще даваме думата на едни от най-големите спортисти на нашето време.

— Кога и как започнахте да скачате?

— През 1964 г., когато бях 17-годишна ученичка във Виена. Тогава се занимавах само с гимнастика, но изведнъж израснах много и един от преподавателите по физическо възпитание ме насочи към атлетиката. Малко по-късно участвах в срещата между ученическите отбори на Виена, Лондон и Франкфурт. С обикновен ножичен стил постигнах 142 см. Бях трмава, със слаби крака, не знаех да се засилвам. После се посветих изцяло на атлетиката: бягане с препятствия, гюле, копие. Това изработи у мене физически качества, каквито по-рано не притежавах.

— Познавате ли Йоланда Балаш, чийто рекорд отнехте?

— Срещала съм я само веднъж, през 1965 г. в Констанца, когато за пръв път участвах в международно състезание от европейски мащаб. Тоя ден скочих 165 см и подобрих личното си постижение с 5 см. Първа беше Балаш със 180 см. Изглеждаше ми недостижима, сякаш бе същество от друга планета. Тогава не знаех, че вече няма да я видя и че ще се оттегли от спорта през следващата година.

— Кога най-напред помислихте сериозно за световния рекорд?

— Трябваше много да уча, много да работя, преди да заживея с мисълта за тия 191 см, които и на книга, и на стадиона ми изглеждаха непреодолими. Чак през март 1970 г., когато скочих 188 см и станах европейска шампионка на закрито във Виена, повярвах в силите си.

— Какво ви е дала атлетиката?

— Много. Преди всичко, събра ме с моя съпруг, който през 1966 г. стана първият ми истински треньор и до днес си остава такъв. Тъкмо той ме научи на коремно-претъркалия стил. За няколко месеца с тая нова техника се „качих“ от 165 на 174 см. При скачане тогава свивах свободния си крак — както прави сега Мацдорф. Необходим беше много труд, за да отстраня тая грешка. Напълно се преборих с нея през 1967 г., след като се омъжих за моя треньор и станах г-жа Роланд Гузенбауер. През март 1968 г. родих моята малка Урсула и веднага поднових тренировките си за олимпиадата в Мексико, където се класирах на осмо място със 176 см. Чак след това започнах да гледам на атлетиката и на участието си в състезания с най-голяма сериозност. За мене атлетиката преди всичко е да отидеш на стадиона, да се концентрираш, да се бо-

ИЛОНА

ГУЗЕНБАУЕР

риш със себе си и с другите, да надвием страха и властението си. Постепенно постигнах всичко това. В този смисъл атлетиката ми е дала много.

— Как тренирате под ръководството на съпруга си?

— Роланд е 27-годишен и също се е състезавал в скок на височина — бил е юношески шампион на Австрия. Сега работи като генерален секретар на Австрийската федерация по лека атлетика и държи в нея треньор. От 1968 г. по негово настояване започнах да се занимавам системно с вдигане на тежести. През зимата тренирам четири пъти седмично по два пъти на ден, като поставям ударенията върху развиване на мускулна сила (прави упражнения със 140-килограмова шпанга), а бягането и спринта оставям на заден план. През лятото е точно обратното. За усъвършенстване на техниката отделяме малко време. Роланд изучава филмови материали от всички краища на света и смята, че съм много добре в техническо отношение. При запускането правя 7 крачки, което е повече от средното при жените — обикновено те правят 5 крачки.

— Какво ще кажете за границата на вашите възможности и за една друга граница — двама метра?

— За мене височината от 190 см беше трудно препятствие (впрочем тъкмо толкова е личният рекорд на съпруга ми), а постижението на Балаш — мечта. Сега, когато го подобрих, мисля, че мога и повече. Надявам се през 1972 г. да преодолеем 195 см. Това е необходимо, за да бъда недостижима от „фосбъристите“. Стилът „фосбъри“, към който жените се приспособяват твърде бързо, може да промени чувствително характера на дисциплината. Без никаква подготовка с тоя стил лично аз постигнах 175 см, но си оставам привърженичка на коремно-претъркалия. При него използвам най-пълно физическите си качества. Мисля, че 195 см ще бъдат достатъчни за победа в Мюнхен. Независимо дали ще скоча толкова или не, ще се състезавам още една година с цел да доближа двата метра. Това би било хубав завършек на кариерата ми. Понякога ми се струва, че с малко по-интензивна тренировка и повече опит — вече имам зад гърба си 7 състезателни години — двата метра могат да бъдат достигнати. Възможно е да го сторя и друга атлетка — по-висока и по-силна от мене. Аз съм висока само 181 см и повечето скачачки от международна класа ме превъзават в ръста.

— Имате ли достатъчно време за личния си живот? Какво ще правите, след като престинете да се състезавате?

— Атлетиката ми отнема 2—3 часа дневно. Останалото време посещавам на семейството. Не бих напуснала доброволно стадионите, освен за да родя второ дете. Все пак ако не скачам, ще правя нещо друго. Обичам ските и баскетбола.

ФУТБОЛЪТ В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

Сред семейството

На футболния терен

НОВО СЪОРЪЖЕНИЕ

Лондонският клуб „Арсенал“, шампион на Англия, отпусна 30 000 лири за ново съоръжение, което ще осигурява най-добро качество на тренирания му терен по време на най-лошите зимни месеци. Отстранени бяха инсталациите преди няколко години съоръжения за запряване на затревената площ и на тяхно място е монтирана специална „дишаща“ система от пластмасови тръби на 60 см под повърхно-

стта на терена. Секретарят на клуба Боб дава следното обяснение: „При дъждовно време тръбите ще изпускат водата от повърхността, така че и при най-проливния дъжд няма да се образуват локви. При сняг по тръбите ще пускате топла пара, която ще загрява повърхността. „Арсенал“ е единственият клуб, който преди няколко години изпробва запряващо устройство на игрището си. Така решиме да използваме една нова инсталация, която ни бе показана наскоро и която много ни хареса. При новото съоръжение теренната площ ще може да се заменя и поддържа, без да е необходимо пластмасовите тръби да бъдат изваждани.“

ПЕТ МИНУТИ С ФРАНЦ БЕКЕНБАУЕР

След неотдавнашния мач за европейско първенство Полша—ГФР (1:3) капитанът на западногерманския национален отбор Франц Бекенбауер бе интервюиран от представителя на варшавския спортен седмичник „Спортовец“.

— Отборът на ГФР направи прекрасен мач. Какво бе решаващо за вашия успех?

— Ние сме отбор, който отлично се разбира, всички играчи са от висока класа, но освен това в мача с Полша на наша страна беше и щастие. Във футбола то има голямо значение. Поляците бяха силен противник. Трябваше да се борим ожесточено за победата. А че щастие беше на наша страна, свидетелствуват фактите, че поляците дадоха много повече удари в нашата врата, отколкото ние в тяхната.

— Кой момент от мача имаше психологическо значение и бе решаващ за успеха?

— Нашата светкавична контраатака, след като поляците откриха резултата. Почувствахме отпускане в полския отбор. И тогава именно Мюлер намери първата пролука в полеката отбрана. Изравнихме и се уверихме, че можем да вкарваме голове на поляците.

— Как оценявате полските футболисти?

— Те са добър отбор. Любански е играч от голяма класа и може да свири първа цигулка във всеки национален отбор. Гадоха излъкна с отличния си рефлекс и бързина. Изобщо имате нападатели, които могат да вкарват голове и на най-силни противници.

— Бяхте едва на 20 години, когато на световното първенство в Англия получихте признание като един от най-добрите футболисти на турнира. Как успяхте да направите такава светкавична кариера?

— Да ви кажа истината, сам не зная. Играех футбол от дете. На 13 години започнах да тренирам във футболната школа на „Байерн“ (Мюнхен), с чийто цветове играя до днес и които сигурно никога няма да сменя. За 7 години преминах цялата стълбца от юношеския до първия отбор, получих признание в ГФР, включиха ме в националния отбор, а в Англия през 1966 г. добих международна известност.

— Какво е характерно за играта ви някога и днес?

— През 1966 г. играех повече с краката, а днес повече с главата. Наистина и тогава ритах доста добре топката, но днес цялата ми игра е подчинена на идеята да се намирам в тази част на игрището, където съм най-потребен. Тогава играех много офанзивно, сега съм „либеро“, последната преграда пред вратата. Поправям грешките на моите колеги.

— Играли сте в две световни първенства. Какво смятате да правите, за да участвувате в още едно?

— През 1974 г. ще бъда на 28 години и ще имам всички шансове да участвам — разбира се, ако тренирам пълноценно. И ще тренирам...

— Първенството ще бъде в ГФР...

— Да. И ще е най-трудното за нас от всички досегашни. Нашите запалениковци ще очакват да спечелим шампионската титла. В такава ситуация е немислено трудно да оправдаеш надеждите, но от друга страна тя подтиква към риск. А аз обичам рисковете.

— Кои футболисти и кой отбор смятате за най-силни в двете световни първенства, в които сте участвували?

— Боби Чарлтън, Еузебио и Пеле. А ако става дума за отбор, без съмнение Бразилия.

— В каква посока се развиват тактическите концепции на модерния футбол?

— Напълно съм убеден, че периодът на отбранителната игра отмина безвъзвратно! Разбира се, във футбола сме имали и ще имаме да изтъняваме различни тактически задачи, но доминиращият фактор ще бъде красотата на играта. Публиката иска да гледа ефектни акции и голове, вкарани от различни позиции. Добрият футболист трябва да знае да се брани и да атактува, да има кондиция, която му позволява да бяга 90 минути по цялото игрище. Мисля, че в бъдеще играчите няма да бъдат делени на защитници и нападатели. Целият отбор в зависимост от ситуацията ще се отбранява или ще напада.

— Какво е за вас футболът?

— Беше първа, а сега е втора любов. От пет години съм женен. Жена ми пътува с мен на всички важни мачове. Сега е във Варшава и това е главният повод да приключаме вече разговора...

Джими Джонстън с ранната зелено-бяла фланелка на „Селтик“. Един момент, който илюстрира остротата на шампионатните двубои в британския футбол.

КОЛКО СТРУВА СПОРТНАТА ЧЕСТ НА СЕВЕРНА ИРЛАНДИЯ

Преди няколко дни ръководството на известния английски клуб „Манчестър Юнайтед“ оповести със „съжаление“, че няма да освободи своя футболист Джордж Бест за мача Северна Ирландия—Испания, който ще се играе на 10 ноември в Белфаст. Това решение се мотивира с безпокойството на Бест от факта, че в продължение на две седмици анонимни гласове го заплашвали по телефона да не се появява на футболния терен, защото може да заплати с живота си...

Интересно е да се отбележи, че първата заплаха се е отнасяла за срещата от английския шампионат „Нюкасъл“ — „Манчестър Юн“. Въпреки предупреждението Бест игра в този мач и вкара победния гол за своя отбор.

Второто предупреждение идва сега, преди мача в Белфаст срещу Испания. То очевидно е „изплашало“ и ръководството на „Манчестър Юн“, което не разреши на най-добрия северноирландски футболист да защитава спортната чест на своята родина.

Има обаче редица факти, които ясно сочат къде трябва да се търсят причините за обявената от английския клуб забрана. Първо, анонимните заплахи срещу известни футболисти в днешно време не са рядкост на Запад и ако всички подобни случаи се приемат сериозно, много клубове често биха се лишавали от най-добрите си играчи. Освен това никак не е логично едно и също лице или организация да заплашва Бест в двата различни случая — за мача с фланелката на „Манчестър Юн“ и за мача в състава на северноирландския национален отбор.

Както е известно, много професионални клубове търсят поводи, за да не освобождават скъпо платените си футболисти от друга националност при международни срещи на техните страни. А Джордж Бест сега е „най-скъпият“ футболист в Англия. През това лято „Манчестър Юн“ го оценяваше за 350 000 лири. По всяка вероятност „глезеното момче“ на английския футбол сега струва повече, защото неговият клуб оглавява временното класиране на английското първенство, а приносът на Бест за тези успехи безспорно е най-голям. Затова вилата на Бест в околностите на Манчестър се намира непрекъснато под наблюдението на полицията. Един инцидент, който би извадил задълго Бест от игра, може да струва и шампионската титла на „Манчестър Юн“ в тазгодишното първенство.

Вярно е: ръководителите на „Манчестър Юн“ имат основание да се страхуват за своята скъпа „звезда“. В случая обаче те добре разбират, че с решението си да не пуснат Бест в Белфаст залят спортната чест на цял един народ. И затова са измислили оправдание. То е известно, но необходимо. А от друга страна е в съзвучие с политиката на английското правителство за поддръжане на религиозната вражда между протестантското и католическото население на Северна Ирландия, където продължава да се разширява движението за граждански права и за откъсване от Англия. Наистина спортната чест на Северна Ирландия не може да струва повече от 350 000 лири, след като английското политическо господство в тази страна намира израз и в областта на спорта.

Стефан КОЖУХАРОВ

С НЯКОЛКО ДУМИ

Спортният съд в ГФР дисквалифицира до края на живота им двамата играчи на западногерманския клуб „Херта“ Пауке и Вилд, тъй като вече съществуват неопровержими доказателства, че те са получили сумата от 250 000 марки от „Арминия“ (Билефелд) тая пролет. Както е известно, предсрещният резултат в мача „Херта“ — „Арминия“ 0:1 помогна на билефелдския отбор да запази мястото си в Бундеслигата, след като бе заплашен от изпадане. Разследванията продължават, за да се установи дали и други футболисти на „Херта“ не са участвували в „сделката“.

Твърде вероятно е да последват нови наказания на играчи, а почти сигурно „Арминия“ ще бъде извадена от състава на Бундеслигата, където сега заема предпоследното 17-о място.

Националният отбор на Норвегия се посме от нов треньор — англичанин Джордж Къртис, който тая година изведе „Розенборг“ до шампионската титла. На негово място в „Розенборг“ ще работи 31-годишният Нилс Еге — бивш централен защитник на клуба. Досегашният селекционер на норвежците Йохансен приключи дейността си с мача за европейско първенство Унгария — Норвегия 4:0 на 27 ноември в Будапеща.

УЕФА реши, че заключителната фаза от турнира за европейско първенство с участие на 4-те отбора-полуфиналисти ще се състои на 15 и 17 юни 1972 г. (през първия ден — полуфиналите, а през втория — финалът и двубоят за 3—4 място). Ще се играе в една от страните полуфинали-

стки и е почти сигурно, че домакинството ще бъде поверено на Англия, ако тя стигне до тоя етап от борбата.

По време на мача от турнира за купата на УЕФА между „Ференцварош“ и „Паниониос“ в Будапеща, който бе спечелен с 6:0 от унгарския отбор, гръцките футболисти се държаха подчертано неспортменски, оспорваха съдийските решения и това в края на краищата стана причина да бъдат отстранени двама техни играчи — Иниогу и Морантелис. Гръцката футболна федерация реагира най-остро и наказа „Паниониос“ да не играе международни срещи в чужбина до края на 1972 г. Двамата футболисти, отстранени от игра в Будапеща, нямат право да се състезават в 3 мача за първенство на Гърция, а капитанът на отбора Хантас — в 4 мача. Нито

един от футболистите на „Паниониос“ не може да бъде включван в националния отбор на своята страна до края на 1972 г. Тия решения бяха веднага съобщени на УЕФА.

Само три дни след сензационната победа на „Борусия“ (Мюнхенгладбах) над „Юйтер“ в турнира на шампионите (7:1), около която се вдигна много шум във връзка с възникналите инциденти, западногерманският първенец постигна нов голям успех — спечели със 7:0 шампионатния си мач срещу лидера в Бундеслигата „Шалке 04“. Ръководени от своя диригент Нетцер който тоя сезон е в отлична форма, футболистите на „Борусия“ вкараха във вратата на „Шалке 04“ за 90 минути повече голове, отколкото лидерът бе получил в 11-те кръга от началото на първенството до тоя момент...

ДИРЕКТОРЪТ НА ШКОЛАТА

специално за „СТАРТ“ от АПН

За всички поколения боксьори Владимир Енгибарян винаги ще си остане майстор. Сега той е директор на школата за млади боксьори в Ереван, която неотдавна отпразнува своето десетилетие.

Владимир Енгибарян пръв от съветските боксьори стана европейски шампион. През 1953 г., когато сборният отбор на СССР дебартира в европейските първенства, Владимир беше на 20 години, тежеше 60 килограма и беше пред себе си бъдеще, за което самият нишичко не знаеше.

Днес всичко е известно. Но шом пристъпим пътя на боксовата школа, веднага разбира-

игра, но в тая игра никой още не е успял да излъже самия себе си. Енгибарян е готов да даде хиляди примери, та вече сериозно да докаже, че боксът е най-добрата школа за мъжество. Може би тъкмо така ще се изтърве да разкаже нещо и за себе си? ...

Енгибарян беше роден за ринга. Надарен от природата с рядка реакция, той мигновено поразяваше целта от всяко разстояние. Във финала на европейското първенство във Варшава се би с една ръка; ютката на дясната силно го болеше, замразиха я, но той не искаше да рискува, водеше боя само с лявата и... спечели с голямо преимущество. Вярно, че на следващото европейско първенство Енгибарян отстъпи титлата си на поляка

Най-малкият възпитаник на ереванската боксова школа — Сурен Казарян.

че директорът ѝ е равнодушен към спомението. С много по-голямо желание приказва за бъдещето, а то е в грижите за школата. През миналото лято бе утвърден проект за нова сграда. Сега директорът обича да изглежда чертежите и скиците, вече е там — в светлите и просторни зали. „Мъжът е роден да се бие и боксьорското образование трябва да стане всеобщо — полушеговито твърди Енгибарян. — Боят на ринга е само

на ринга е съдната от международна категория Владимир Енгибарян.

Дрогос. Но само година по-късно блестящо се реваншира в олимпийския турнир. Боят между него и Дрогос бе още в първия кръг и фактически реши съдбата на златния олимпийски медал.

След Мелбърн — нови две победи в европейските първенства. На ринската олимпиада Владимир отиде с неизлекувана травма и загуби. Изглеждаше, че това поражение е само пауза. Но тогава най-неочаквано Енгибарян напусна ринга. И още същата година стана директор на боксовата школа в Ереван.

Владимир Енгибарян е само директор на школата, не се занимава с практическа треньорска дейност. Когато подбира треньори

— За какво приказвахте тогава? — подпита Енгибарян.

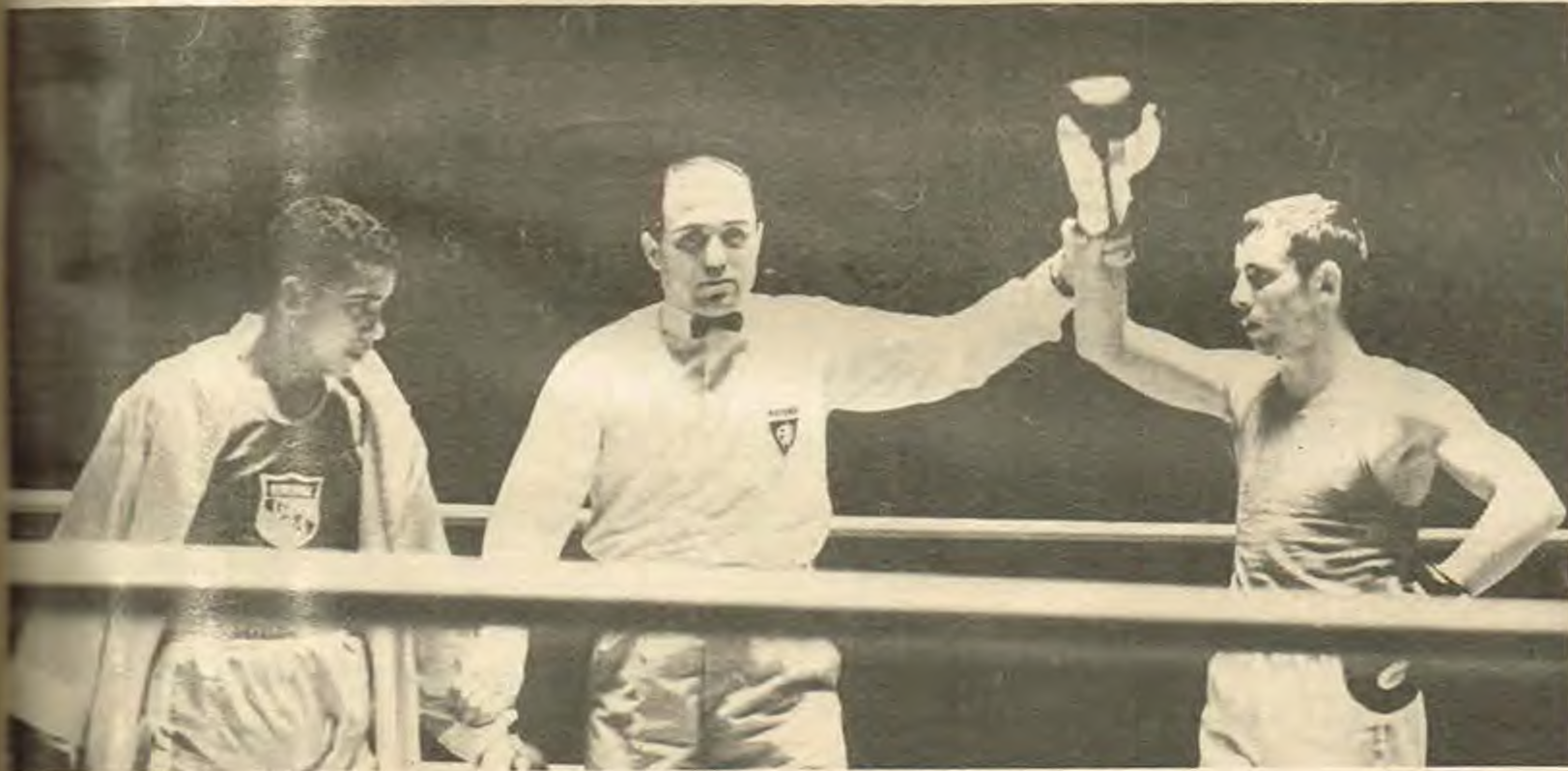
— Сурик започна да се оправдава. Нима е мъжко да се оправдаваш? Казах му: „Като се върнеш у дома, ще дойдеш в школата и ще разкажеш пред всички какво е станало. Как си загубил, как не ти е достигнало мъжество, как си останал без сили в края на третия рунд. Всичко ще разкажеш!“

— Ще го направя ли? — усмихна се аз.

— Непременно — без капка колебание отвърна Енгибарян.

Скоро след това Сурен Казарян взе участие в Спартакиадата на народите на СССР. Биеше се с някакво особено настроение. Когато свърши финалният двубой, новият шампион на спартакиадата се спусна право към Владимир Енгибарян. Не към сегашния си треньор, а към директора на школата, която бе завършил с отличие...

Едуард БОРИСОВ

Три месеца преди зимните олимпийски игри в Сапоро все още стои открит въпросът за участието на скиорите алпийци. Последвак воената Бръндейдж — ФИС изгорещи поради неоспоримите доказателства за грубо нарушение на аматьорския статут страна на най-добрите скиори алпийци. Оповестяването на регламента за предстоящите състезания за Световната купа, в алпийският елит е заангажиран през сезон, крупните награди и внушителни изчисления на фирмите, произвеждащи ски и скилифт, са надели бензин в огъня. Президентът на МОК е непримирим и е осведомен, че дори само един скиор не бъде допуснат за участие на олимпийските игри в Сапоро. Известно е, че на миналогодишния конгрес на ФИС в Опатия се взе решение за пълна солидарност със скиорите алпийци против становището на Бръндейдж. При това решение че дори само един скиор не бъде допуснат на игрите в Сапоро, всички страни, които са членове на ФИС, ще бойкотират алпийските състезания. Нещо повече. Решението споредно с олимпиадата ще бъдат на-

пазване на алпийските ски-дисциплини в програмата за Сапоро. Според него, ако Бръндейдж се наложи да не бъдат допуснати най-добрите състезатели, състезанията в Сапоро няма да имат валидност за световно първенство. Такова ФИС ще организира през месец март. По този начин се заобикаля решението за тотален бойкот на олимпиадата от алпийците, но същевременно се намалява нейната стойност и значение. Предложението на Макс Ходлер се подкрепя от президента на Австрийската ски-федерация Карл-Хайнц Кли.

Председателят на френската ски-федерация М. Мартел обаче е непримирим към позицията на президента на МОК. Неговата позиция се заключава в следното изявление: „Или най-добрите френски скиори ще участвуват в Сапоро, или нито един французин няма да стартира на олимпийските игри...“

Все още не е ясно какъв ще бъде изходът от противоречията между МОК и ФИС. По всяка вероятност „компромисът“ ще доведе до призоваването на олимпийските алпийски ски-състезания до равнището на футболните турнири в летните олимпийски игри...

ЩЕ ИМА ЛИ АЛПИЙЦИ В САПОРО?

При създаването се ситуация президентът на ФИС е направил изявления, в които не опровергава псевдоматьоризма на скиорите алпийци, но подчертава необходимостта от за-

но бокс — подчертава възпитателната насоченост на школата. Енгибарян смята, че в боксовата зала децата трябва търпеливо да се учат на мъжество и труд, а не да се изпробват физическите им качества.

В школата може да постъпи всеки. Момчето донесе медицинско свидетелство, документ за успеха си в училище и разрешение от родителите. Друго не е нужно. Енгибарян е противник на всякакъв вид подбор. Според него изключителните физически данни не гарантират нищо — особено в бокса. Шампионите не се раждат, а се възпитават!

През тия 10 години в школата са се занимавали около 5 хиляди души. Старши треньорите са трима. Вазген Атанесян отговаря за юношеската възрастова група, Вартап Гай фаджан подготвя младежите, а Рафаел Смергорбян усъвършенствува „възрастните“. Всеки треньор се занимава с по две групи (новаци и разредници), ръководи методистите и отговаря за сборния отбор на своята възрастова категория. Общите и частни педагогически и методически въпроси се решават от директора на школата, но със задължителното участие на старши треньорите и завеждащ учебната част Акоп Погосян. Всяка неделя се организират мачове. Учредена е и купа на школата — отборно многостепенно състезание, истински боксов марафон. Боксьорите се раждат в боя...

Когато Енгибарян е в Ереван, най-лесно е да го намериш в школата. „Тя е моя дом. Ако потрябва, ще дам още десет години от живота си, стига само и нашите ученици да я почувствуват своя.“

В школата са подготвени 35 майстори на спорта, 63 шампиони на Армения. През тая година възпитаникът на школата Сурен Казарян спечели и златен медал в първенството на СССР. После той замина за Мадрид и както смята Владимир Енгибарян, имал е доста течно техника и майсторство, за да стане европейски шампион. Не му достигнал опит и мъжка увереност. Енгибарян заключил за боя, пристигнал в Мадрид на следващия ден. Срешил се с Казарян. Не приказвали много, но след тоя разговор Сурен станал още по-мрачен.

— За какво приказвахте тогава? — подпита Енгибарян.

— Сурик започна да се оправдава. Нима е мъжко да се оправдаваш? Казах му: „Като се върнеш у дома, ще дойдеш в школата и ще разкажеш пред всички какво е станало. Как си загубил, как не ти е достигнало мъжество, как си останал без сили в края на третия рунд. Всичко ще разкажеш!“

— Ще го направя ли? — усмихна се аз.

— Непременно — без капка колебание отвърна Енгибарян.

Скоро след това Сурен Казарян взе участие в Спартакиадата на народите на СССР. Биеше се с някакво особено настроение. Когато свърши финалният двубой, новият шампион на спартакиадата се спусна право към Владимир Енгибарян. Не към сегашния си треньор, а към директора на школата, която бе завършил с отличие...

Едуард БОРИСОВ

ПАНОРАМА

Европейската асоциация по лека атлетика [ЕАА] определи нормите за правоучастие в III европейски шампионат в зала, насрочен за 11 и 12 март 1972 г. в Гренобъл. След всяка дисциплина посочваме нормите съответно за мъже и жени:

60 м	8,6	7,5
400 м	48,2	55,5
800 м	1,51,0	2,09,0
1500 м	3,47,0	4,23,0
3000 м	8,04,0	—
60 м пр.	7,9	8,6
ск. вис.	214	177
овч. скок	505	—
ск. дълж.	770	630
тр. скок	16,00	—
гюле	18,50	15,80

Нормите трябва да бъдат покрити най-късно до 28 февруари 1972 г. и са необходими при условие, че участвуват по двама представителите от страна в дисциплина. При един участник, както и за щафетните бяганя норма не се изисква.

Победата на бейзболния отбор на Питсбург над Балтимор е била последвана от най-голямото и скандално изстъпление, породено от спортна проява в САЩ. Побеснелите от радост „привърженици“ на отбора победител излезли чувствата си в „една невмъждана, отвратителна оргия“ както се изразил началникът на полицията в Питсбург, чиято равностойност е: 2 убити, 212 ранени, 98 арестувани, 13 насилини, 33 обрани и 41 опустошени магазина, 14 изгорени и 20 разрушени автомобила...

Известният белгийски атлет Гастон Рьолантс, олимпийски шампион на 3000 м с препятствия в Токио, се е ориентирал изцяло към марафона. Неотдавна той заяви, че в подготовката за Мюнхен възнамерява да пробява по 70 км дневно — 35 сутрини и 35 след обед. Ако осъществя на меренето си, това ще бъде невъзможно тренировъчно натоварване. За „световен рекордьор“ в това отношение сега се смята англичанин Дейв Бедфорд, който пробява по 320 км седмично.

Бразилският мараонец Карлос Оливенда е избран по-особени пътища към усъвършенстването. От известно време насам той приема като „възстановяваща храна“ млякво питие, приготвявано от индианците в Мато Гросо, и постиженията му значително се повишили. Няколко пъти той сам се подложил на допингов контрол и резултатите не показали нищо обезпокоително. Разбира се, Оливенда пази в тайна рецептата на чудодейното питие.

Още отсега си уточнени подробностите около Пробегът на мира през 1972 г. Колоездачите ще изминат общо 1986 км, разделени на 14 етапа. Стартът ще бъде на 5 май в Берлин, а финалът — на 20 май във Варшава.

Догодина Международната федерация по баскетбол (ФИФА) ще чествува 40-годишнината от основаването си. Предвижда се по този случай да бъдат устроени четири баскетболни срещи между сборните отбори на Европа и САЩ. За местник генералният секретар на ФИФА Бора Станкович е предложил на град Загреб да организира първия мач Европа — САЩ.

Закон за борбата срещу допинга бе приет и от италианския Сенат. За прилагане на всички изисквания на новия закон всяка година държавата ще отпусне до 340 милиона лири. При констатирана употреба на допинг спортистът ще бъде глобяван със сума от 50 до 500 хиляди лири, а лицето, което е снабдило спортиста със забранените препарати, ще плаща глоба в границите от 500 хиляди до 1 милион лири. Ако допингът е бил даден на състезателя от негов клубен ръководител или от треньора, глобата ще бъде наложена в троен размер.

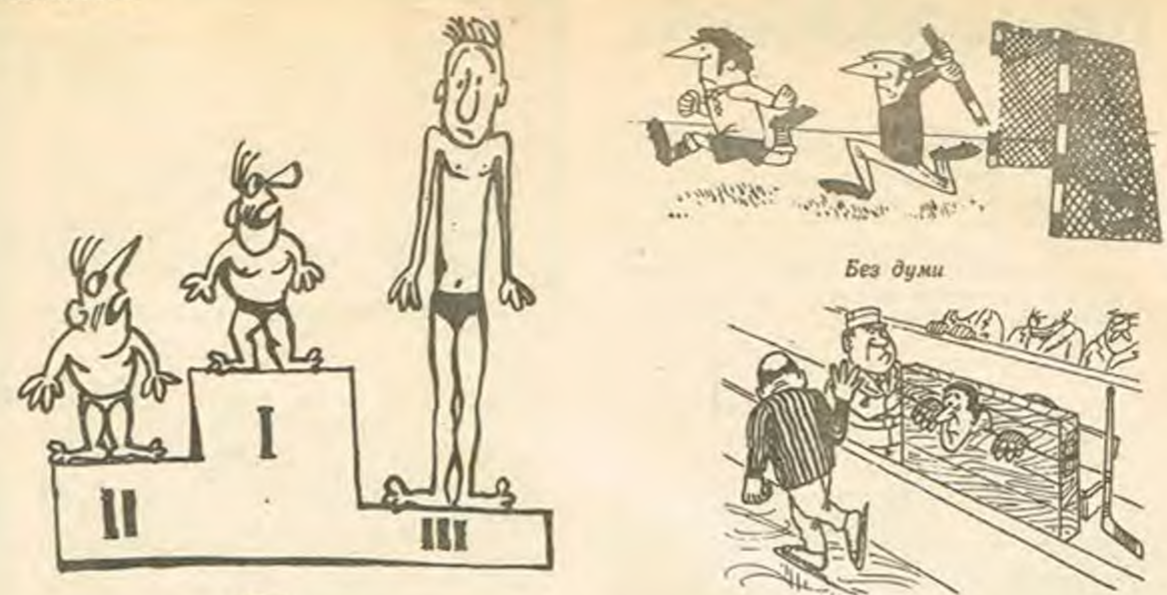
Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

Отговори на кръстословицата от брой 22

- ОТВЕЧАНО: 3. Старт, 6. Али, 6. Аво, 11. Каска, 14. Осола, 17. Аника, 18. Молва, 20. Оло-Сла, 23. Ги Перна, 24. Оре, 25.
- ОТВЕЧАНО: 1. Атака, 2. Крило, 4. Ало, 5. Спанинг, 7. Висилка, 8. Такво, 12. Сал, 13. Лев, (Яшин), 14. Око, 19. Опера, 21 Спорт, 22.

Живко ЯНЧЕВ

Завист

Без думи

ФУТБОЛЪТ ПРЕДИ ГОДИНИ

И преди няколко десетилетия футболът в столицата имаше своите страсти и привърженици. Шом се чуеше, че ще се играе мач, те препускаха от един край на града до другия — и бяха щастливи, че тогава София беше много по-малка. Всичко бе близко, удобно и за двадесетина минути футболният запаленко можеше да стигне до който си иска стадион...

А стадионите бяха няколко. Най-популярен беше теренът на СК "Атлетик", който се намиреше на мястото на сегашния университет. На мястото на "Дружба" беше най-големият стадион по онова време — "Юнак", който се ползуваше от "ФК 13". "Славия" имаше своите игрище до "Руския паметник", "Левски" — на същото място, където сега е стадион "Васил Левски". СК "Слава", обединил се след това с "Атлетик" под името "АС 23", ползуваше терена, където сега е полиграфическият комбинат, а СК "Победа" — игрището в кв. "Кюлюците", където днес е болницата на ИСУЛ.

Първата точка, която видяха столничани, беше... елипсовидна. Дали този, който я бе донесъл от чужбина, не е могъл да направи разлика между топката за ръгби и футболната топка или такава просто му е попаднала, не се знае, но първите мачове с това отскачащо на всички посоки "яйце" преминаваха много смиях и веселие.

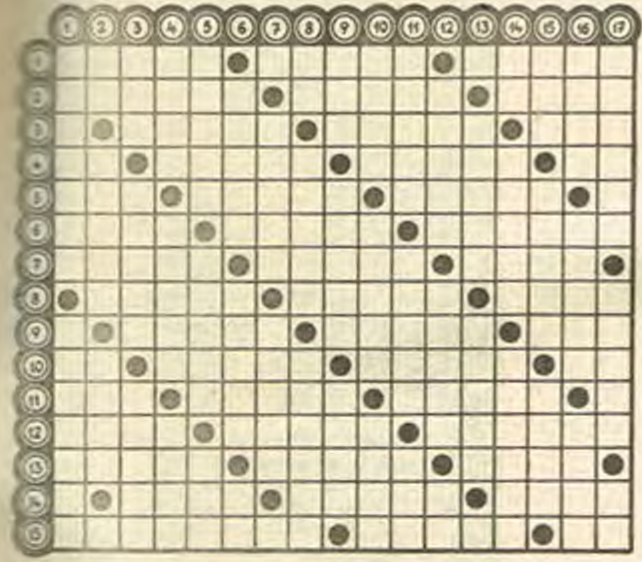
Борис ПАВЛОВ

Познават ли световните шампиони?

Шахматният кон ще ви помогне да прочетете имената на десетте световни шахматни шампиони от 1886 г. досега, като следвате неговия ход.

Кръстословица

ВОДОРАВНО: 1. Боксър от "Левски-Спартак" — Футболист от "Марек" — Треньор на националния отбор по спортна гимнастика, 2. Вратар на футболния отбор на "Левски" — Югославски футболист отбор — Футболист терени, 3. Наш състезател на националния избор по тенис — Известен в близкото минало наш футболист — Спортен терени, 4. Спортно равнище — Съвременен наш писател, автор на повестта "Рива", род. 1905 год., Река в ГФР — Частича за сдружение, 5. Град във Франция — Югославски футболист отбор — Прабългарска дилекция от VII в. Герой от драмата "Иванко" на В. Друшев — Най-висш, най-тесен, най-голям — Река в европейската част на Турция, 7. Известен в близкото минало унгарски лекоатлет — Франсис писателят и общественик доц. (1889—1944 г.) — Департамент в Уругвай, 8. Тъмно метален лист — Спортен плавец — Поема от Дора Габел, 9. Съветски футболист отбор — Град във Франция — Дълбоко място в река, 10. Паралелен — Волейболист от ЦСКА "Септемврийско знаме" — Скиор от ЦСКА "Септемврийско знаме" — Река във Франция, притока на р. Шарант, 11. Югославски остров в Адриатическо море — Кратка белешка, описваща — Съвременен турски хуморист и сатирик, род. 1915 г. 12. Игумен, монах — Хоровод от "Левски-Спартак" — Съвременен музикален инструмент, 13. Река в Полша — Точно покривало за палатка и др. — Италиански философ и социолог (1889—1974 г.), 14. Град в Узбекската ССР — Унгарска лекоатлетка, състезателка на 60 м — Икономически терени, 15. Състезателка по тенис на мач от "Левски-Спартак" — Врх в Анандите Родопи — Департамент във Франция.

ОТВЕЧАНО: 1. Съветски канбалист

от националния студентски отбор — Футболист от "Дунав" — Русе, 2. Град в СССР — Известен наш хоккеист от Перник — Столица на арабска държава, 3. Парична единица на европейска държава — Мюсюлманска религиозна молитва — Югославски състезател на 1500 м бягане, 4. Деца на революционното работническо движение у нас (1889—1925 г.) — Известен съветски шахматист — Английски лекоатлет на 60 м бягане, 5. Наш футболен отбор от "Б" група — Дълбоко вещество — Цилиндър и машина, който се върти около своята ос, 6. Югославски футбол отбор — Атиски пълководец, син на Милтиад (около 827—869 г.), — Град във Виетнам, 7. Вид плат — Известен в близкото минало наш баскетболист, 8. Град в Неман — Древно римски историк — Град в Гана, 9. Шахматна фигура — Известен наш лекоатлет, бегач — Немско или инструментално изпълнение от един човек (мн. ч.), 10. Град в Алжир — Руски футболист отбор — Наш игрален филм, 11. Футбол отбор, играел в "Б" група — Съвременен съветски писател, автор на романа "Дни на жестокост" — Валцолом, 12. Футболист от "Локомотив" — София — Вид спорт — Модел съветски въздушен, 13. Австрийски футболист отбор — Съвременен съветски композитор, род. 1911 г. 14. Собственото име на популярен френски естраден изпълнител — Съветски художник, заслужил деятел на изкуствата — Град в СССР, 15. Баскетбол терени — Бивш футболист на "Левски-Спартак" — Название на купата за световно футболно първенство, 16. Вожд на гърците — Врх в Рила — Домашни животни, 17. Плувник от "Левски-Спартак", — Спортен плавец — Модел съветски самолет.

Съставна: Петър РУСИНОВ

УГРОЗАТА ОТ НУЛЕВА СМЪРТ...

Никой от вас ли не е чувал за великия Канючки, откривателя на спортни таланти? Чували сте? Същият, който в отговор на призива на баскетболните треньори "Гълъвери, къде сте?" откри в няково село човек, висок три метра. Гълъвер се люшкаше и от най-слабия вятрец, но психологическият фактор изигра своята роля — когато другарят Триметров излизаше на игрището, противникът трепереше...

В биографията на всеки човек непременно има връх, който увеличава всички негови стремежи, който в една или друга степен завършва многогодишен труд. Такава връх имаше и Канючки.

Веднъж, уловен в търсенето на таланти, той се забута в едно далечно село и там видя човек с тегло 240 кг. Дебелата кат едновременно придвижваше. Поради ниската си ръст той приличаше на топка за ръгби. Канючки мимовременно бе озарен от една идея: хожей! Ето къде този шикшо ще свърши работата! Разбира се — на вратата. За защита габаритите на вратаря не са рекламираните от правилика. Насред улицата Канючки извади из джоба си сантиметър и го измери. Данните го доведоха в отлично настроение.

Как не: шикшото се заместваше в хокейната врата като в гачета! В своите досега беше толкова неуспешен, че като поразително малко лакти, заприличаваше на Хеопсовата пирамида. Я се оми тайтче да акарате гол на Хеопсовата пирамида!

Цялата хокейна премъдрост му разка заха с няколко думи.

— Каквото да и става, ти не излизай от вратата. И умната — днес ще играем с летима нападател!

Треньорът действуваше правилно — защита не му бе нужна. Пространството на вратата изцяло се запълваше от фигурата на вратаря.

В първия мач с шампионите на републиката отборът из шикшото с лекота постигна равен резултат — 0:0.

И стагна ясно, че в хокея започва нов ера.

Тактическата схема на отбора 1-0-5 поддължваше всички други треньори. Дебелци започваха да се търсят под дърво и камък. Даже и най-слабият отбор, запуши вратата си със сполучлива находка, можеше да направи реми и със собирния отбор на страната. Но всички новооткрити таланти значително отстъпваха по тегло и габарити на първия.

Угрозата от нулева смърт ладина над хокея. И най-класическите комбинации и най-наумителните удари бяха вече безполезни.

И не се знаеше как ще свърши цялата тази работа, ако шикшо номер 1 изведнъж не пропусна първата в живота си шайба!

Това беше толкова неправдоподобно, че съдията забрани да фиксира гола и даже играчите от противниковия отбор не протираха дълго време, защото никой от тях не гледаше вече във вратата.

Но фактът си оставаше факт: шайбата лежеше в мрежата!

Прея почивката треньорът взе сантиметра и започна контролно измерване на вратаря.

— Неблагодарник! — закрещя той. — Ти какво, да не си решил да слабееш? Отборът-аха, Това беше предателство. — Може би от този обстрел с шайбите се получава нещо като масаж? — предположи капитанът на отбора. — А масажът, сами знаете, води до отслабване.

Но истината се оказа по-ужасна: шикшо като беше влюбен! И както подобава, беше загубил сън и покой. Да не говорим за алетия.

Треньорът си скубеше косата, а шайбите започнаха все по-често да намират вратата.

— Коя е тя? — крещеше той. — Покажете ми я! Ще я удаша!

А тя се оказа едно много красиво момиче. При това с характер. Поставила усложне на влюбения: или ще заприлича на мъж, а не на топка за ръгби, или...

Шикшото обяви гладна стачка. Смък на 150 килограма. Задухът му изчезна и се сдобн с талия. Чудо — артериалното налягане имаше. Отборът бе в траур.

Бившият дебелак и момичето се ожениха и заминаха на село, при родители те на ексаратаря.

После злите езичи дълго говориха, че тя била изпратена от съперниците. Но аз не вярвам: даже и да е била свързана с тях, едва ли получените коварни инструкции са отишли толкова далече, че да я препоръчат смия на фамилията и местожителството...

Борис ЛАСКИН

МИНИ СЛУЧК

В ДУХА НА ВРЕМЕТО

Професорът от Виенския университет Маер, прочитайки в студентския вестник една непочтена забележка за себе си, извикал главния редактор на дуел. Той му предложил да се състезават на... ски. Договорът била определена според годишната професора — 42 км. Било условено, че на старта и финиша са длъжни да присъствуват колеги на дактора и фоторепортери, които направят богато илюстриран материал. Редакторът бил с 16 години млада от професора и без страх от ел поканата, надявайки се тайно още един път ще изложи ученическия финал професорът пристигнал на редакторът едва-едва завързването разстоянието. Съгласно условията фоторепортерите не жалели филм си...

КЛУБ НА МЪРЗЕЛИВЦИТЕ

В Италия съществува "Клуб мързелниците". Неговият девиз: "Защо да работим днес, когато работата може да свърши утре?" Неотдавна основателите на клуба публикуваха следната дневна програма за неговите членове: 10 часа сяд, 4 часа за хранене, 8 часа почивка и неотложни развлечения. За работа... 2 часа. Спортните налности не пропуснали да иронизират: клубът сякаш е създаден точно за някои спортисти.

СЪЩО ШАМПИОН...

Англичанецът Джон Питфорд стана световен шампион по... левина пощенска марка. В продължение на една минута той успя да намери и залепи 221 марки.

За една секунда — почти четири марки!

ФУТБОЛ: За европейско първенство Франция-България утре, сряда в НХП кръг на "А" РФГ:

Траклия	Славия
В Пловдив:	16 10 4 2 3
В София:	15 3 3 9 2
Черно море	Левски-Спартак
Във Варна:	18 8 6 4 2
В София:	19 1 3 15 1
Черноморец	Дунав
В Бургас:	5 2 2 1
В Русе:	6 0 1 4
Чардафон-Ора	Спартак
В Габрово:	1 0 1 1
В Плевен:	1 0 0 1
Локомотив (Сф)	Левски
Не са играли за по-...	
ЦСКА "Септ. зна"	Етар
В София:	2 2 0 0
Във В. Търново:	2 1 0 1
Марек	Локомотив (Па)
В Ст. Димитров:	10 4 3 3
В Пловдив:	10 1 0 9
Академик	ЖСК Спартак
В София:	3 3 0 0
Във Варна:	3 1 0 2
Берое	Ботев
В Ст. Загора:	6 5 1 0
Във Враца:	6 0 1 5
Забележка: Данните са за срещи "А" РФГ.	

XIII КРЪГ СЕВЕРНА "Б" РФГ дър — Кърпачево (0 2 2 0-6), Септе ская слава — Локомотив (ГО) (0 3 — 14), Волон — Раковски (0 0 2 0-3 нав — Академик (3 2 4 11-20), Дитив (Рс) — Кънчев (1 3 0 7-5) Въ Металург (не са играли), Локомотив — Лудогорет (1 0 1 4-3), Левски — ростола (3 1 2 8-6), Светлявица — руджа (2 3 3 6-6).

XIII КРЪГ ЮЖНА "Б" РФГ: — Велбъж (6 2 10 24-27), Перник — доня (3 0 1 7-3), Миньор — Сливница (не играли), Марица (Па) — Димитров (4 2 2 11-6), Граничар — М (Па) (0 1 1 2-5), Катев — Яворов (4-6), Слив, герой — Торпедо (не играли), Локомотив (Бс) — Балкан (8-5), Арда — Горубо (5 3 8 21-2).

ВДИГАНЕ ТЕЖЕСТИ: Балкански на 13 и 14 в Атина.

ХУДОЖЕСТВЕНА ГИМНАСТИКА товно първенство на 12-14 в Хана

ВОЛЕЙБОЛ: За републиканско първенство мъже — на 12 Арда — Аха на 14 Локомотив — Академик; Ж на 13 Марица — Академик Сф, Ак Пд — Левски-Спартак, Арда — тва, Ботев — ЦСКА Септ. знаме, Марица — Левски — Спартак, Академик — Академик Сф, Арда — Перник, — Славия.

ХОКЕИ НА ЛЕД: За републиканско първенство на 13 Левски-Спартак — демик, а на 14 ЦСКА Септ. знаме — ник.

ХАНДАЛ: За републиканско първенство — турнир на "А" група (мъж) 8 до 14 в Бургас.

БАСКЕТБОЛ: За републиканско първенство мъже на 14 Левски-Спартак, Ч. Море, Локомотив Па — Черн ЦСКА Септ. знаме — ВМФ, Лъ Славия, Академик Па — ВМЕИ; Ж 13 ВМФ — Локомотив Сф, Спор Марица, Левски-Спартак — Академик Славия — Перник и на 14 Черн — ЦСКА Септ. знаме и ЖСК-Спа Академик Па.

ОБЕКТИВЪТ ЗНАЕ ВСИЧКО

Футболистите на Бразилия учудват не само с добрата си игра, но и със... суеверието си. На снимката виждате Жерсон с талисмана на отбора — едно малко момче, което непременно трябва да изведе играчите на терена.

„На олимпийските игри в Мюнхен ще може да видите не само братадите индуси и пакистанци, но и нас“ — казват тези германски момичета, чийто любим спорт е хокеят на трева. Разбира се, те ще могат да играят само неофициални мачове!

СТОЯН ПОРДАНОВ е завършила българска колология в Софийския университет „Климент Хридски“. Бил е състезател по бокс на „Славия“, а след това треньор в „Академик“, „Септември“, в Силистра и Кърджали. Като учител работил в XXII ССУ (София) и в Кърджали. Известно време беше директор на Културния дом на спортиста, а сега работи в отдел „Пропаганда“ на ЦС на БСФС.

Автор е на повестите „Треньорът“, която се казва, и „Страст“, която ще излезе от печат през декември т. г. От нея сме избрали интересния откъс.

Зелингер се разкри умишлено и Боян се хвана на уловката. Ударът попадна в сънната артерия. Краката на Боян подкосиха и той се вкопчи в противника. Зелингер го улови с дясната си ръка през гърба, а с лявата нанесе нов удар. (Добре попадна в лакътя. Успя да прикрие дишането!)

— Брек! — респектира ги командата на фера. Двамата боксьори направиха по една крачка назад и Зелингер отново налетя на Боян (възра да не го изпусне.) Той отскочи вдясно и немецът полетна към въжетата. Борба се изостряше.

Кардамов стиснал зъби и юмруци, изживяше целия ход на срещата. Трудно си нагаше да се владее. Отново погледна часовника си: двадесет и пет секунди... дванайсет секунди...

Зелингер отново се активизира, но Боян не имаше боя. Започна да отстъпва.

Дванайсет секунди... десет секунди... издържи ли? Ще му стигнат ли силите края на рунда? Шест секунди... пет... три...

Ново кроше разтърси брадата на Боян. Какво е!

Реферът се поколеба само за миг дали отбрани „нокдаун на крака“, но Боян същията си воля, вончката си сила и спорт злоба и с едно последно, нечовешко усилие съкрушителния си десен прав. Тя в този момент прозвуча и гонгът. Зелингер направи красив пивот, но спря колудара си в движение и прегърна Боян. Бликата ръкопляскаше на мъжката му тъпка. Когато се отпразвиха към ъглите Боян се олюляваше.

Кардамов скочи на ринга, облегна се на въжетата и завъртя кърпата пред лицето на Боян.

— Дишай!

Боян обърна рязко глава, измъчена усмивка озари лицето му.

— Не говори! Облегни се на въжетата и дишай! Отначало по-леко, после по-дълбоко! Чувате ли Боян се навлажниха. Кардамов върта отново пешкира пред него и разхлади другата си ръка пояса на гачетата му. После масажира врата и слепоочията му.

Боян вдъшваше дълбоко през носа и издишваше през устата.

— Слушай сега! — обърна главата му към себе си Кардамов. — Двубоят още не е решен. Но играеш срещу обратен гвард! Затова скъпяваш дистанцията и търсиш бой от някъде. Видиш ли зор — влизаш в клинч докато съдникът ви раздели. Движи се само наляво и бий десен прав, десен ъперкът и дясно кроше! Акцентирани! Наложил ли ти бой от дистанция — гледай лявата му ръка! Тръгне ли с нея — разкрива брадата. Засичай го веднага с дясна контра! Повтори!

— Търся близък бой. Танцувам вляво и бия десен прав, десен ъперкът и дясно кроше... От дистанция: пуше ли лявата — засичам го с десен прав... Или той мене, или аз него!

— Самб без хазарт и рискове! Не се удличай! Останат ли трийсет секунди, викам: „Темпо!“ Тогава хвърляш всичко! Ясно?

— Ясно! — отвърна Боян.

— Ринг свободен! — обяви говорителят.

Боян се изправи и се обърна към треньора си.

— И помни: сега не си Боян. Сега си БЪЛГАРИЯ! — разтърси раменете му той.

Гонгът призова боксьорите към центъра на ринга.

— Трети и последен рунд! — припомни говорителят.

Анев издърпа табуретката изпод въжетата, а Кардамов скочи от подиума.

— Избързахме с него! — укоряваше се Анев. — Още не е укрепнал за такива срещи... Играе срещу ние!

— Ше видим! Има още цял рунд! — гупна го по рамото Кардамов.

Наско, който беше седнал при състезателите на първия ред зад съдийската маса, му подаде шлифера и предложи мястото си.

Кардамов седна и се ръкува с Камен, Вихър и Румен — момчетата от отбора. Едва сега забеляза от другата си страна Росица, която стискаше в ръцете си букет от червени карамфили. Беше преханала устни, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Кураж, Росе! — сложи той длан на ръката ѝ.

— Загуби, загуби! — повтаряше машинално тя.

Викове на зрителите ги накараха да обърнат глави към ринга. Боян бе притиснал противника си в ъгъла и го обвиваше със серия от крошета и ъперкети. Зелингер опита да се изплъзне от неизгодната позиция, но Боян го посрещна със силно дясно кроше, което го прати във въжетата, и немецът увисна безпомощен на тях.

— Стоп! — намеси се веднага реферът. — Уан! — зафиксирал той нокдауна и показа на Боян неутралния ъгъл.

Вихър скочи радостно от мястото си, а публиката обезумя от неочаквания обрат в срещата.

— ...ту...фри...фор...файа... — отброяваше секундите на нокдауна Хорват. Погледът на Зелингер блуждаше в пространството. На „сикс“ той се изправи, но стоеше несигурно на краката си. — ...сезън...ейт...

Немецът застана в гвард, готов да приеме отново двубой.

— Бокс! — подкани ги реферът, като не изпускаше от погледа си очите на Зелингер. (Не е сигурен дали може да продължи битката! Ако не се възстановил напълно, очите говорят най-добре за това.)

— Гроги е, Бояне! Не го оставяй! — провикна се Румен.

Боян тръгна уверено, но и съвсем непредпазливо със свален гвард към противника си, решен за победа по най-категоричен начин. Изтегли назад дясната си ръка (набира траектория, но съвсем се разкрива!) и се хвърли към Зелингер. Немецът обаче се окопал изведнъж (или нарочно симулираше досега?). Левият му прав излетя по-бързо и едва в последния миг Боян успя да прикрие брадата в рамото.

Наско скочи от мястото си.

— Дистанция, Бояне! Отвори лявата!

Кардамов го дръпна назад и той се намери отново до него, на табуретката.

Макар и попаднал в рамото, ударът наруши равновесието му и Боян не успя да се предаде от последвалото дясно кроше на Зелингер, което попадна плътно в челюстта му.

Публиката замря. В напрегнатия момент Кардамов стисна китката на Росица:

— Извикай, обади се! Да ти чуе гласа.

— Ха-айде, Бояне-е-е! — проплака високо тя.

Боян настръхна. Познатият глас му подеждаше като шок. Решен на разплата, той тръгна бавно, но решително към Зелингер.

Течеше последната минута от фаталния трети рунд.

— Ауфласен! — предусети опасността треньорът на немца. — ...Линкс — колф! — суфлираше той, имитирайки ляв прав. (Него не го е страх да се обажда от ъгъла!)

Раздвоил вниманието си между противника и своя треньор, Зелингер не схвана навреме намеренията на Боян и не успя да се предаде от последвалите удари: ляв прав, дясно кроше в брадата... (Уцели го! Как го разтърси!... Отлично, Бояне!) Заключителният десен ъперкът беше зашеметяващ. (Каква гримаса направи Зелингер... От желазо ли е този човек?) Боян се изтегли назад в очакване противникът му да се стопропи на пода. Вместо това, преодолял моментната криза, той тръгна към него с изкривено от болка лице...

Кардамов погледна часовника си: двадесет секунди! (Как се улисах?)

— Те-е-мо-о-о! — извика той. — Двайсет секунди, Бояне!

При дясното кроше Зелингер издърпа над лявата си ръка.

— Де-сен! — изкрещя неистово Кардамов и скочи прав.

Боян реагира светкавично. Десният му прав изпревари удара на Зелингер, който ве че летеше срещу него. Немецът рухна като подкосен дъб.

— Край! — отсече с ръка Кардамов.

Взрив от викове изпълни залата.

— Уан! — отбрани реферът.

Боян се отдалечаваше с тежка стъпка към неутралния ъгъл.

— ...ту...фри...фор... — показваше с пръсти Хорват към лицето на Зелингер.

Немецът с мъка отлепи от пода единия си крак и се подпря на коляното.

— ...файв...сикс...

Опита се да се изправи, но другото коляно се подгъна. Боян дишаше тежко, втрещил поглед в него.

— ...сезън...

Немецът се изправи, залитна и се хвана за въжетата. Боян не вярваше на очите си.

— ...ейт...

та в ръката си. (Очаква победа!) Треньорът на Зелингер с надежда, но и с едва доловима тревога и смътно предчувствие за нещо нередно бе приковал поглед към съдийската маса.

А там спореха оживено. Застъпниците на двата отбора жестикулираха един към друг. Главният съдия удари по масата.

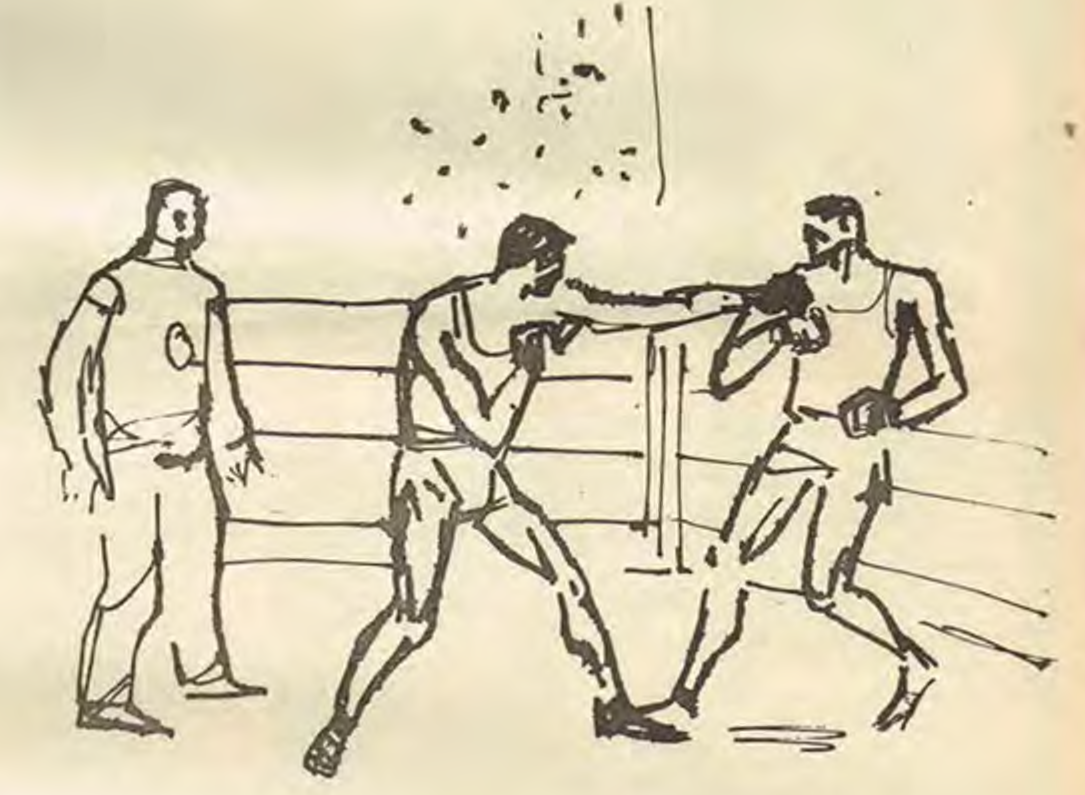
— Разпогласие! — промълви Кардамов и усети сърцето си в гърлото.

— ...с два на един гласа — Боян Комитов — България! — произнесе със зле прикривана радост главният съдия, който бе посл микрофона от ръцете на говорителя, за да прекрати спора.

Реферът вдигна рязко ръката на Боян, а той подскочи, неуспял да овладее чувствата си. Треньорът на немца прехана устни. Лицето на Анев сияеше. Оващите на публиката в препълнената зала експлодираха с нова сила.

Кардамов почувствува някаква слабост в колената. (Първа международна среща и първа победа на големия ринг!)

Зелингер поздрави противника си. Боян го прегърна и го съпроводи до ъгъла. Там се ръкува с треньора му, който намери сили в себе си дори да го лопуна по рамото. („Има

Илюстрация: Петър ЦИЦАРСКИ

бъдеще в тебе!“) После се отправи към Хорват. Реферът стисна с две ръце ръката на победителя. (Значи и той мисли, че решението на страничните съдии е правилно!) Боян застана на центъра на ринга и се поклонил на публиката към четирите страни.

— Букета! — сети се Кардамов и избута Росица към ринга тъкмо когато тя прибираше мократа си от сълзи кърпа.

Момичето изтича, изкачи се по стълбичката, а Анев, който забеляза Росица, се отместил от ъгъла, преди сам да е поздравил боксьора си. Росица посрещна Боян и му подаде карамфилите през въжетата. Поколеба се за миг и обърна с две ръце широките му плещи. Притисна го до себе си и го целуна.

Публиката ръкопляскаше. Кардамов седна на мястото си и въздъхна облекчено.

Пламнала от сван, Росица се стрелна по стълбичките и се смеси с публиката. Анев също го целуна. Боян вдигна високо букета към зрителите. После се провря между въжета.

Долу го посрещнаха приятелите му. Първо го сграбиха Наско. След него — момчетата от отбора: Вихър, Румен, Камен... Но погледът на Боян шареше из публиката. Росица се промъкна към него и го поведе...

Когато спряха пред Кардамов, той се изправи. Боян протегна ръце и му поднесе букета:

— За вас са, другарю треньор! — и избърса с бинта на ръката потното си чело.

Кардамов пое букета, извади от него един карамфил, а останалите върна на Боян. Обхвана с две ръце главата му и го целуна по бузата. Брадата му потрепера от възнеение, неистовано никога досега.

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА 1972 г.
за илюстрирания спортен седмичник

СТАРТ

Абонирането става във всички пощенски станции на страната. Пълномощниците по печата в предприятия и при пощенските раздачи в селата.

ГОДИШЕН АБОНАМЕНТ — 13 лв., за шест месеца — 6,50 лв. и за три месеца — 3,25 лв.

ТИРАЖЪТ Е ОГРАНИЧЕН

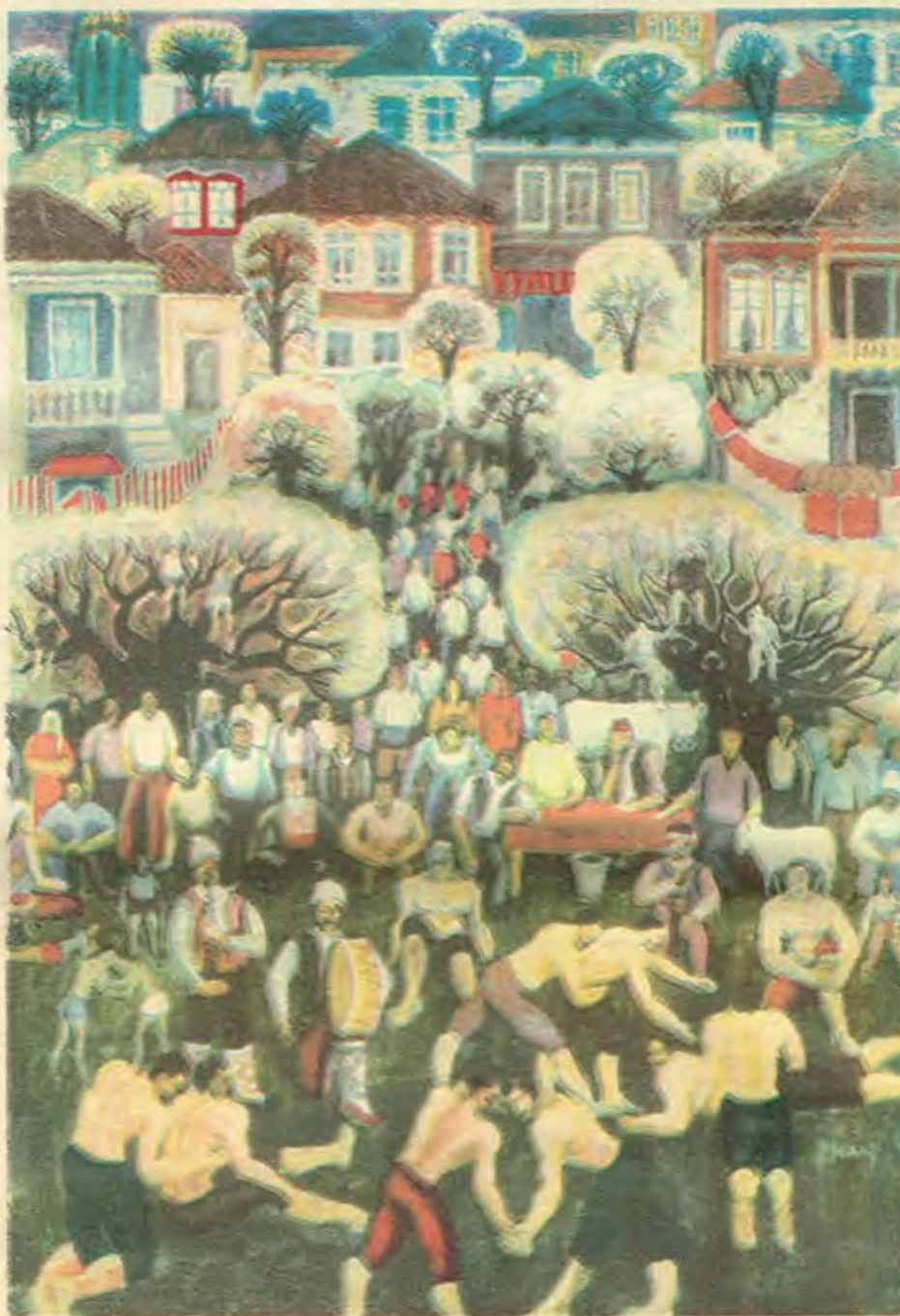

екран

„Народни борби в Лудогорнето“ — така се казва картинката, представена от Радн Неделчев на общата младежка изложба.

Снимка: Георги Бумов

1 Две известни австралийски левозлетки — 31-годишната Джули Амур-Полок и 32-годишната Памела Юлбъри — започнаха отново интензивно да тренират, за да се състезават на олимпийските игри в Мюнхен!

2 Фотообективът е запечатал един курьозен момент по време на надпреварването с прелятствия в Плимут парк.

3 Най-после едно състезание, в което белгийският колоездач Еди Меркс не е победител: НА СНИМКАТА: Момент от обиколката на Лозана — той води колоната, но на финала бе изпреварен от испанеця Луис Оканя [крайният вляво].

4 За седми път се състоя масовият крос на остров Лидингьо край Стокхолм. По 30-километровото разстояние стартираха 2500 бегачи... [Пресейс билд — БТА]

Плаване и пързалание с кънки под един покрив! Такава възможност дава покритият стадион в Кьолн — единствен по рода си в ГФР. А някои предпочитат съчетанието между двата спорта: с кънки на краката и по биежи... (Кийстоун — БТА)

